

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์รูปแบบการใช้จ่ายของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือจังหวัดลำพูน ผู้ศึกษาทำการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือจากพนักงานระดับปฏิบัติการที่ทำงานในฝ่ายการผลิต ของบริษัทที่อยู่ในอุตสาหกรรมภาคเหนือจังหวัดลำพูน ทั้งหมด 400 คน จากการเก็บข้อมูลได้ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งได้เป็น 5 ส่วนดังต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์

ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลแสดงจำนวนและร้อยละ ของพนักงานฝ่ายผลิตที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือจังหวัดลำพูน ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ สมรส วุฒิกการศึกษาสูงสุด ลักษณะที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน อายุการทำงาน ประเภทของโรงงานอุตสาหกรรมที่ทำ และลักษณะการจ้างงาน รวมไปถึงภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล อันประกอบไปด้วย บุคคลที่อยู่ในความอุปการะ (บิดา มารดา บุตร ฯลฯ) และ ยานพาหนะส่วนตัวที่แต่ละบุคคลครอบครองอยู่ (ตารางที่ 4.1 – 4.10)

4.2 ข้อมูลด้านรายรับ รายจ่าย และเงินออม

ข้อมูลแสดงค่าเฉลี่ยของรายรับประจำ (ค่าจ้างหรือเงินเดือน รวมไปถึง ค่าตำแหน่งและเบี้ยขยัน) รายรับจากการทำงานล่วงเวลา (OT) รายรับจากการประกอบอาชีพเสริม และจำนวนชั่วโมงโดยเฉลี่ยในการทำงานล่วงเวลา ในส่วนของค่าใช้จ่ายจะแสดงค่าเฉลี่ยของค่าใช้จ่ายซึ่งจำแนกเป็น ค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ จำแนกออกเป็น อาหารและเครื่องดื่ม ที่อยู่อาศัย ค่าน้ำและค่าไฟ เสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม ค่ารักษาพยาบาลและยารักษาโรค สินค้าอุปโภคและเบ็ดเตล็ด (สบู่ ยา สีฟัน อื่นๆ) ค่าเดินทางในการมาทำงาน ค่าอุปการะเลี้ยงดูบิดา มารดาและการศึกษาบุตร และอื่นๆ และแบ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน คือ ยานพาหนะและค่าน้ำมัน เครื่องใช้ไฟฟ้า และอุปกรณ์ในครัวเรือน เสื้อผ้าตามแฟชั่นและเครื่องแต่งตัว เครื่องสำอาง ค่าโทรศัพท์และบัตรเครดิตเงิน บันทึกลงสนทนากการและท่องเที่ยว ยาสูบและแอลกอฮอล์ เสี่ยงโชคและทำบุญ และอื่นๆ อีกทั้งแสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่มีเงินออมและค่าเฉลี่ยของเงินออม (ตารางที่ 4.11 – 4.18)

4.3 ข้อมูลด้านพฤติกรรมการใช้จ่าย รูปแบบการใช้จ่าย และสภาวะทางการเงิน

ข้อมูลแสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยจำแนกตามประเภทของสินค้าและบริการ โดยแบ่งตามระดับความบ่อยครั้งในการใช้ซื้อสินค้าหรือใช้บริการแบ่งเป็น 3 ระดับคือ ไม่เคย บางครั้ง และบ่อยครั้งหรือเป็นประจำ โดยลักษณะคำถามในแบบสอบถามเป็นคำถามในการวัดสเกลพฤติกรรม หรือ Likert Scale โครงสร้างแบบสอบถามมีค่าคะแนนจากความบ่อยครั้งในการใช้บริการหรือซื้อสินค้านั้นๆ

ข้อมูลแสดงรูปแบบการใช้จ่ายโดย แสดงจำนวนและร้อยละ ของรูปแบบการใช้จ่ายจำแนกตามช่องทางในการชำระสินค้าและบริการแต่ละประเภท โดยมีช่องทางทั้งหมด 5 ช่องทางคือ เงินสด บัตรกดเงินสด บัตรเครดิต เงินกู้ (ในระบบและนอกระบบ) และอื่นๆ

ข้อมูลแสดงสถานะทางการเงิน โดย แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่มีภาระหนี้สินทั้งในระบบและนอกระบบ จำนวนและร้อยละของผู้ที่มีบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ และแสดงจำนวนและร้อยละ ของจำนวนบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ ที่ผู้ถูกสัมภาษณ์มีอยู่ (ตารางที่ 4.19 – 4.33)

4.4 ข้อมูลของการแก้ไขปัญหากรณีรายรับไม่เพียงพอกับรายจ่าย และผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของเศรษฐกิจในสภาพปัจจุบัน

ข้อมูลแสดงจำนวนและร้อยละ ของการแก้ไขปัญหากรณีรายรับไม่เพียงพอกับรายจ่ายโดยเรียงลำดับความสำคัญในการแก้ไขมากที่สุดไปน้อยที่สุด และแสดงจำนวนและร้อยละ ของผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตจากการที่ต้องทำงานล่วงเวลาโดยเรียงลำดับความสำคัญของผลกระทบจากมากที่สุดไปน้อยที่สุดเช่นกัน(ตารางที่ 4.34 – 4.37)

4.5 วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปรในส่วนนี้จะเป็นการวิเคราะห์โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ 2 ลักษณะ ได้แก่ การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างรายรับรวมทั้งหมดของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ (รายรับประจำ รายรับจากการทำงานล่วงเวลา และรายรับจากการประกอบอาชีพเสริม) กับ ค่าใช้จ่ายทั้งหมด โดยจำแนกเป็นค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ และค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานว่ามีความสัมพันธ์ในเชิงบวกหรือเชิงลบ และมีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด และ การหาความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ที่มีอิทธิพลต่อการมีหนี้สิน สืบเนื่องไปจนถึงการที่มีภาระหนี้สินจะส่งผลให้ต้องทำงานล่วงเวลาหรือต้องหารายได้เสริมอื่นๆ เพื่อเพิ่มรายได้หรือไม่

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปรจะเป็นการวิเคราะห์โดยใช้สถิติวิเคราะห์ 2 ลักษณะ อันได้แก่ การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างรายรับรวมทั้งหมดของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์กับ ค่าใช้จ่ายทั้งหมด โดยจะใช้สถิติ Correlation Coefficient ค่าที่ใช้วัดความสัมพันธ์ เรียกว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยจะใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson Product Moment

Correlation Coefficient ในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ดังกล่าวซึ่งเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบบเชิงเส้น

การวิเคราะห์อีกส่วนหนึ่ง เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคล คือ ลักษณะที่อยู่อาศัย การถือครองยานพาหนะ (รถจักรยานยนต์ และ รถยนต์) ประเภทของโรงงานอุตสาหกรรมที่ผู้ถูกสัมภาษณ์ทำงานอยู่ และลักษณะการจ้างงานจะส่งผลต่อการมีภาระหนี้สินและเชื่อมโยงไปถึงการที่ต้องทำงานล่วงเวลาหรือหารายได้เสริมเพื่อเพิ่มรายได้จากการมีภาระหนี้สินดังกล่าว โดยใช้สถิติไคสแควร์ (χ^2) ในการวิเคราะห์ การทดสอบนี้เป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะ 2 ลักษณะว่ามีความสัมพันธ์หรือขึ้นต่อกันหรือไม่ ซึ่งอาจเรียกอีกอย่างหนึ่งได้ว่า การทดสอบตารางการันจ์ (Test for Contingence) (ตารางที่ 4.38 –4.47) ผลการวิเคราะห์มีดังต่อไปนี้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์

ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานฝ่ายผลิตที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือจังหวัดลำพูนได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส วุฒิการศึกษาสูงสุด ลักษณะที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน อายุการทำงาน ประเภทของโรงงานอุตสาหกรรมที่ทำ และลักษณะการจ้างงาน รวมไปถึงภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล อันประกอบไปด้วย บุคคลที่อยู่ในความอุปการะ (บิดา มารดา บุตร ฯลฯ) และ ยานพาหนะส่วนตัวที่แต่ละบุคคลครอบครองอยู่ ได้ผลสำรวจดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	132	33.0
หญิง	268	67.0
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2551

จากตารางที่ 4.1 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเพศหญิงมีจำนวน 268 คน คิดเป็น ร้อยละ 67 และเพศชายจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 33 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เกิน 20 ปี	71	17.8
21 - 30 ปี	170	42.5
31 - 40 ปี	114	28.5
41 ปีขึ้นไป	45	11.2
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากตารางที่ 4.2 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์มีอายุระหว่าง 21 – 30 ปีมากที่สุด จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 รองลงมา คืออายุระหว่าง 31- 40 ปี จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5 อายุไม่เกิน 20 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 และอายุ 41 ปีขึ้นไป น้อยที่สุดจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ จำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	163	40.8
สมรส	194	48.5
ม้าย/หย่าร้าง	43	10.7
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจฯ

จากตารางที่ 4.3 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์มีสถานภาพสมรส มากที่สุด จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 48.5 รองลงมา คือสถานภาพโสด จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 40.8 และ สถานภาพม้ายหรือหย่าร้าง น้อยที่สุด จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ จำแนกตามวุฒิการศึกษาสูงสุด

วุฒิการศึกษาสูงสุด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประถมศึกษา / มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3)	58	14.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)	116	29.0
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	102	25.5
อนุปริญญา / ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)	88	22.0
ปริญญาตรี	36	9.0
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจฯ

จากตารางที่ 4.4 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย มากที่สุด จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 รองลงมาคือ ระดับการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 ระดับการศึกษานุปริญญา / ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 ระดับการศึกษาประถมศึกษา / มัธยมศึกษาตอนต้น(ม.3) จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 และระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป น้อยที่สุด จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 ตามลำดับ

โดยปกติแล้วพนักงานระดับปฏิบัติการของโรงงานอุตสาหกรรม โดยทั่วไปตามเกณฑ์การรับสมัครแล้วจะรับผู้ที่มีการศึกษาไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หรือ ระดับการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ดังนั้นจากการศึกษาจึงมีผู้ที่จบการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) มากที่สุด และรองลงมา คือ ระดับการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ จำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน

ลักษณะที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บ้านของตนเอง ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการผ่อนชำระ	112	28.0
บ้านของตนเอง ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการผ่อนชำระ	60	15.0
หอพัก / บ้านเช่า / อพาร์ทเมนต์	140	35.0
พักอาศัยกับพ่อ แม่ / ญาติ	88	22.0
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากตารางที่ 4.5 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์พักอาศัยหอพัก บ้านเช่า หรือ อพาร์ทเมนต์ มากที่สุด จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.0 รองลงมาพักอาศัยอยู่บ้านของตนเอง โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการผ่อนชำระ จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 พักอาศัยกับพ่อ แม่หรือ ญาติ จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 และอยู่อาศัยบ้านของตนเอง โดยต้องเสียค่าใช้จ่ายในการผ่อนชำระ น้อยที่สุด จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 ตามลำดับ

จากผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในหอพัก / บ้านเช่า / อพาร์ทเมนต์เนื่องมาจากผู้ที่เข้ามาทำงานในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือจังหวัดลำพูน จะมีบางส่วนที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ดังนั้นการเข้ามาทำงานจึงจำเป็นต้องมีค่าใช้จ่ายในส่วนที่อยู่อาศัย โดยบางส่วนก็เช่าหอพัก หรือ

อพาร์ทเมนต์ หรือบางส่วนก็ต้องการที่จะมีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเองจึงได้มีการซื้อบ้านหรือห้องพัก เป็นของตนเอง โดยอาจทำการกู้เงินระยะยาวจากธนาคารหรือสถาบันการเงิน แล้วผ่อนชำระเป็น รายเดือน ดังนั้นจากการศึกษาจึงมีผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนหนึ่งที่มีค่าใช้จ่ายในส่วนที่อยู่อาศัย

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ จำแนกตามอายุการทำงาน

อายุการทำงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ปี	57	14.3
1 – 3 ปี	124	31.0
4 – 6 ปี	120	30.0
7 - 9 ปี	57	14.3
10 ปีขึ้นไป	42	10.4
รวม	400	100.0

ที่มา: จากการสำรวจฯ

จากตารางที่ 4.6 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์มีอายุการทำงานระหว่าง 1 – 3 ปี มากที่สุด จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 รองลงมาคือ อายุการทำงานระหว่าง 4 – 6 ปี จำนวน 120 คน คิดเป็น ร้อยละ 30.0 อายุงานน้อยกว่า 1 ปี จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 อายุงานระหว่าง 7 – 9 ปี จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 และอายุงาน 10 ปีขึ้นไปน้อยที่สุด จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อย ละ 10.4 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ จำแนกตามประเภทของโรงงาน
อุตสาหกรรมที่ทำงานอยู่

ประเภทของโรงงานอุตสาหกรรมที่ทำงานอยู่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์	160	40.0
ชิ้นส่วน/อุปกรณ์	83	20.7
อาหาร/เครื่องดื่ม	59	14.8
อัญมณี/เครื่องประดับ	84	21.0
อื่นๆ	14	3.5
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจฯ

จากตารางที่ 4.7 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมประเภทอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ มากที่สุด จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมา คือทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมประเภทอัญมณี/เครื่องประดับ จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.0 ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมประเภทชิ้นส่วน/อุปกรณ์ จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 20.7 ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมประเภทอาหาร/เครื่องดื่ม จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8 และทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมประเภทอื่นๆ คือ การเกษตร น้อยที่สุด จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ จำแนกตามลักษณะการจ้างงาน

ลักษณะการจ้างงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลูกจ้างประจำ	227	56.8
ลูกจ้างชั่วคราว	138	34.5
พนักงานรับเหมาค่าแรง	35	8.7
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจฯ

จากตารางที่ 4.8 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทำงานเป็นลูกจ้างประจำ มากที่สุด จำนวน 227 คน คิดเป็นร้อยละ 56.8 รองลงมา คือทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราว จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 และพนักงานรับเหมาค่าแรง น้อยที่สุด จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ จำแนกตามบุคคลที่อยู่ในความอุปการะ (บิดา มารดา บุตร ฯลฯ)

บุคคลที่อยู่ในความอุปการะ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มี	138	34.5
1 – 2 คน	187	46.8
3 – 4 คน	59	14.7
มากกว่า 4 คน	16	4.0
รวม	400	100.0

ที่มา: จากการสำรวจฯ

จากตารางที่ 4.9 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์มีบุคคลที่อยู่ในความอุปการะ 1-2 คน มากที่สุด จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8 รองลงมา คือไม่มีบุคคลที่อยู่ในความอุปการะ จำนวน 138 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 มีบุคคลที่อยู่ในความอุปการะ 3-4 คน จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 และมีบุคคลที่อยู่ในความอุปการะมากที่สุด 4 คน น้อยที่สุด จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 ตามลำดับ

จากการสัมภาษณ์ พบว่า บุคคลที่อยู่ในความอุปการะ ส่วนมากก็คือ บิดาหรือมารดา รองลงมาจะเป็นบุตร ซึ่งบางคนต้องมีค่าใช้จ่ายบางส่วนในการเลี้ยงดูหรือส่งกลับบ้านต่างจังหวัด ค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายจำนวนมากพอสมควรและยังถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานอีกด้วย

ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ จำแนกตามประเภทและจำนวน ยานพาหนะส่วนตัว

ยานพาหนะส่วนตัว	จำนวนผู้ตอบ แบบสอบถาม (ร้อยละ)	จำนวนยานพาหนะ (คัน)	จำนวนผู้มียานพาหนะ (ร้อยละ)
ไม่มี	48 (12.0)	-	-
รถจักรยาน	95 (23.8)	1	85 (21.3)
		2	10 (2.5)
รถจักรยานยนต์	301 (75.3)	1	270 (67.5)
		2	31 (7.8)
รถยนต์	105 (26.3)	1	104 (26.0)
		2	1 (0.3)

ที่มา : จากการสำรวจฯ

จากตารางที่ 4.10 พบว่าผู้ถูกสัมภาษณ์มียานพาหนะส่วนตัวประเภทรถจักรยานยนต์มากที่สุด จำนวน 301 คน คิดเป็นร้อยละ 75.3 รองลงมามียานพาหนะส่วนตัวประเภทรถยนต์ จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.3 มียานพาหนะส่วนตัวประเภทรถจักรยานจำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 23.8 และไม่มียานพาหนะส่วนตัวน้อยที่สุด จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 ตามลำดับ

โดยปกติแล้วพนักงานระดับปฏิบัติการที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูนจะเลือกอาศัยหรือเช่าห้องพักในบริเวณที่ไม่ไกลจากที่ทำงานมากนัก เนื่องจากสะดวก และประหยัดค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาทำงาน ดังนั้นการเดินทางที่สะดวกและประหยัดที่สุดพนักงานเลือกที่จะเดินทางโดยรถจักรยานยนต์เป็นจำนวนมาก แต่ก็ยังมีพนักงานบางส่วนที่เดินทางโดยรถยนต์ เนื่องจากที่อยู่อาศัยของตนเองห่างไกลจากที่ทำงานมากจึงจำเป็นต้องเดินทางโดยรถยนต์ หรือ บางส่วนก็จะเดินทางมาทำงาน โดยรถประจำซึ่งถือว่าเป็นการเดินทางที่ประหยัดมากกว่าการเดินทางโดยรถยนต์

4.2 ข้อมูลด้านรายรับ และรายจ่าย

ข้อมูลแสดงค่าเฉลี่ยของรายรับประจำ (ค่าจ้างหรือเงินเดือน รวมไปถึง ค่าตำแหน่งและเบี้ยขยัน) รายรับจากการทำงานล่วงเวลา (OT) รายรับจากการประกอบอาชีพเสริม และจำนวนชั่วโมง โดยเฉลี่ยในการทำงานล่วงเวลา ในส่วนของค่าใช้จ่ายจะแสดงค่าเฉลี่ยของค่าใช้จ่ายซึ่งจำแนกเป็น ค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ จำแนกออกเป็น อาหารและเครื่องดื่ม ที่อยู่อาศัย ค่าน้ำและค่าไฟ เสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม ค่ารักษาพยาบาลและยารักษาโรค สินค้าอุปโภคและเบ็ดเตล็ด (สบู่ ยา สีฟัน อื่นๆ) ค่าเดินทางในการมาทำงาน ค่าอุปกรณ์เลี้ยงดูบิดา มารดาและการศึกษาบุตร และอื่นๆ และแบ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน คือ ยานพาหนะและค่าน้ำมัน เครื่องใช้ไฟฟ้า และอุปกรณ์ในครัวเรือน เสื้อผ้าตามแฟชั่นและเครื่องแต่งตัว เครื่องสำอาง ค่าโทรศัพท์และบัตรเติมเงิน บันทึกลับสนทนากาและห้องเที่ยว ยาสูบและแอลกอฮอล์ เสี่ยงโชคและทำบุญ และอื่นๆ อีกทั้งแสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่มีเงินออมและค่าเฉลี่ยของเงินออม ได้ผลการสำรวจและการคำนวณดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ยของรายรับประจำ (ค่าจ้างหรือเงินเดือน ค่าตำแหน่งและเบี้ยขยัน)

รายการ	รายรับประจำ (บาท)
ค่าจ้างหรือเงินเดือน ค่าตำแหน่ง และเบี้ยขยัน เฉลี่ยต่อเดือน	5,268
ค่าจ้างสูงสุด	6,080
ค่าจ้างต่ำสุด	3,170
ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ (N)	400 คน

ที่มา : จากการสำรวจฯ และการคำนวณ

จากตารางที่ 4.11 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คน มีรายรับประจำ (ค่าจ้างหรือเงินเดือน รวมทั้งค่าตำแหน่งและเบี้ยขยัน) โดยเฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 5,268 บาท มีผู้ที่ได้รับค่าจ้างสูงสุด โดยเฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 6,080 บาท และได้รับค่าจ้างต่ำสุด) โดยเฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 3,170 บาท

ตารางที่ 4.12 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ ที่มีรายรับจากการทำงานล่วงเวลา (OT) และรายรับเสริมอื่นๆ

จำนวนผู้ที่มีรายรับนอกเหนือจากค่าจ้างประจำ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
จำนวนผู้ที่มีรายรับจากการทำงานล่วงเวลา	228	57.0
จำนวนผู้ที่มีรายรับเสริมอื่นๆ	111	27.8

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.12 พบว่าจากผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คน มีจำนวนผู้ที่มีรายรับจากการทำงานล่วงเวลาทั้งหมด 228 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0 และจำนวนผู้ที่มีรายรับเสริมอื่นๆ จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 จากการสัมภาษณ์พบว่ารายได้เสริมของพนักงานมาจาก การขายเครื่องสำอาง ขายประกันชีวิต และรับจ้างขายของหน้าร้านหลังจากที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมแล้ว

จากการสัมภาษณ์โดยส่วนมากแล้วผู้ที่ทำงานล่วงเวลา เนื่องมาจากรายรับประจำนั้นไม่เพียงพอกับรายจ่ายของตนเอง และมีส่วนหนึ่งที่ต้องทำงานล่วงเวลาเนื่องมาจากทางบริษัทมีการควบคุมว่าต้องทำงานล่วงเวลาเพื่อให้ได้งานตามความต้องการของลูกค้าภายใต้เวลาที่กำหนด นอกจากการทำงานล่วงเวลาแล้ว บางคนยังต้องการที่จะทำอาชีพเสริมอื่นๆ อีก เพื่อให้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายที่มีมากขึ้น

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ยของรายรับจากการทำงานล่วงเวลา (OT) จำนวนชั่วโมงในการทำงานล่วงเวลา และจำนวนพนักงานที่ทำงานล่วงเวลา

รายการ	รายรับจากการทำงานล่วงเวลา (OT) (บาท)
รายรับจากการทำงานล่วงเวลาเฉลี่ยต่อเดือน	3,615
รายรับสูงสุดจากการทำงานล่วงเวลา	4,818
รายรับต่ำสุดจากการทำงานล่วงเวลา	882
จำนวนชั่วโมงในการทำงานล่วงเวลาเฉลี่ยต่อเดือน	72 ชั่วโมง
ผู้ที่มีรายรับจากการทำงานล่วงเวลา (N)	228 คน

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.13 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คน มีจำนวน 228 คน ที่มีรายรับจากการทำงานล่วงเวลาเฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 3,615 บาทโดยประมาณ มีรายรับสูงสุดจากการทำงานล่วงเวลาเป็นจำนวน 4,818 บาทโดยประมาณ และมีรายรับต่ำสุดจากการทำงานล่วงเวลาเป็นจำนวน 882 บาทโดยประมาณ และจำนวนชั่วโมงในการทำงานล่วงเวลาโดยเฉลี่ย 72 ชั่วโมงต่อเดือน

ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ยของรายรับจากการประกอบอาชีพเสริมและจำนวนพนักงานที่ประกอบอาชีพเสริม

รายการ	รายรับจากการประกอบอาชีพเสริม (บาท)
รายรับจากการประกอบอาชีพเสริมเฉลี่ยต่อเดือน	926
รายรับสูงสุดจากการประกอบอาชีพเสริม	2,100
รายรับต่ำสุดจากการประกอบอาชีพเสริม	300
ผู้ที่มีรายรับจากการประกอบอาชีพเสริม (N)	111 คน

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.14 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คน มีรายรับจากการประกอบอาชีพเสริม 926 บาทโดยประมาณมี รายรับสูงสุดจากการประกอบอาชีพเสริม 2,100 บาทโดยประมาณ

และมี รายรับต่ำสุดจากการประกอบอาชีพเสริม 300 บาทโดยประมาณรายรับเสริมของผู้ที่ถูก สัมภาษณ์ได้มาจาก การขายเครื่องสำอาง การเป็นตัวแทนขายประกันชีวิต รับจ้างขาย โทรศัพท์มือถือหรือ ร้านขายของชำ และทำเกษตรกรรม (โรงเรียนเพาะเห็ด ฯลฯ)

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ยของรายรับรวมทั้งหมด (รายรับประจำ รายรับจากการทำงานล่วงเวลา (OT) และ รายรับจากการประกอบอาชีพเสริม)

รายรับรวมทั้งหมด	ค่าเฉลี่ย/เดือน (บาท)
รายรับประจำ รายรับจากการทำงานล่วงเวลา (OT) และ รายรับจากการประกอบอาชีพเสริม	8,828
ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ (N)	400 คน

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.15 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 มีรายรับโดยเฉลี่ยรวมทั้งหมด (รายรับ ประจำ รายรับจากการทำงานล่วงเวลา (OT) และ รายรับจากการประกอบอาชีพเสริม) โดยเฉลี่ยต่อ เดือนเป็นจำนวน 8,828 บาท

ตารางที่ 4.16 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ ที่มีการทำงานล่วงเวลาพร้อมทั้งหา รายรับเสริมอื่นๆ ด้วย

รายละเอียด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ผู้ที่มีรายรับเฉพาะจากการทำงานล่วงเวลา (OT)	179	44.8
ผู้ที่มีรายรับเฉพาะจากการหารายรับเสริมอื่นๆ	76	19.0
ผู้ที่มีรายรับจากการทำงานล่วงเวลา(OT)และจากการหารายรับเสริมอื่นๆ	84	21.0
ผู้ที่ไม่มียารับอื่นๆนอกเหนือจาก รายรับประจำ	61	15.2
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.16 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 จะทำงานล่วงเวลา (OT) เพื่อเพิ่มรายได้ จำนวน 179 คน จากผู้ที่ทำงานล่วงเวลาทั้งหมด 228 คน และผู้ที่มีรายรับเฉพาะจากการหารายรับเสริมอื่นๆ จำนวน 76 คนจากผู้ที่มีรายรับเสริมอื่นๆทั้งหมด 111 คน และมีรายรับจากการทำงานล่วงเวลา(OT)และจากการหารายรับเสริมอื่นๆ จำนวน 84 คน

จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ที่มีรายได้เพิ่มเติมที่มาจากเฉพาะการทำงานล่วงเวลานั้น จะเห็นว่า มีจำนวนมากกว่าที่ผู้ที่มีรายได้เสริมจากการประกอบอาชีพอื่นๆ เนื่องมาจากบางบริษัทมีการบังคับให้พนักงานต้องทำงานล่วงเวลาเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ตรงตามเป้าหมาย การทำงานล่วงเวลาบางครั้งส่งผลให้เกิดความเหนื่อยล้า ความต้องการที่จะพักผ่อน หรือผ่อนคลาย ซึ่งเป็นเหตุผลหลักที่ส่วนใหญ่แล้วพนักงานจะทำงานล่วงเวลาเท่านั้น ไม่มีเวลาเหลือพอที่จะทำอาชีพเสริมอื่นๆ ได้อีก

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ยของค่าใช้จ่ายซึ่งจำแนกเป็นค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ และค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน

ค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ	ค่าเฉลี่ย/เดือน (บาท)	ค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน	ค่าเฉลี่ย/เดือน (บาท)
อาหารและเครื่องดื่ม	2,205	ยานพาหนะและค่าน้ำมัน เช่น รถยนต์ ฯลฯ	1,829
ที่อยู่อาศัย (ค่าเช่าหรือค่าผ่อนชำระ)	1,222	เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ในครัวเรือน	524
ค่าน้ำและค่าไฟ	319	เสื้อผ้าตามแฟชั่นและเครื่องแต่งตัว เช่น กระเป๋า สร้อย ฯลฯ	322
เสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม	320	เครื่องสำอาง	302
ค่ารักษาพยาบาลและยารักษาโรค	260	ค่าโทรศัพท์และบัตรเครดิต	314
สินค้าอุปโภคและสินค้าเบ็ดเตล็ด(สบู่ ยา สีสัน อื่นๆ)	350	บันเทิง สันทนาการและท่องเที่ยว	385
ค่าเดินทางในการมาทำงาน เช่น ค่าน้ำมันรถจักรยานยนต์ที่ใช้มาทำงาน, ค่ารถรับจ้างประจำทาง ฯลฯ	340	ยาสูบและแอลกอฮอล์	416
อุปกรณ์บริโภค มารดาและการศึกษาบุตร	2,324	เสียงไชกและทำบุญ	303
อื่นๆ	-	อื่นๆ	303
รวมค่าใช้จ่ายสำหรับปัจจัยพื้นฐาน	6,430	รวมค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน	4,312
ค่าใช้จ่ายรวมทั้งหมดโดยเฉลี่ย			10,552

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.17 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้ง 400 คน มีค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ ซึ่งประกอบด้วยค่าใช้จ่าย อาหารและเครื่องดื่มน้ำ ที่อยู่อาศัย (ค่าเช่าหรือค่าผ่อนชำระ) ค่าน้ำและค่าไฟ เสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม ค่ารักษาพยาบาลและยารักษาโรค สินค้าอุปโภคและเบ็ดเตล็ด ค่าเดินทางในการมาทำงาน ค่าใช้จ่ายในการอุปการะบิดา มารดาและการศึกษานบุตรและอื่นๆ เฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 6,430 บาท โดยค่าใช้จ่ายสำหรับอุปการะบิดา มารดาและการศึกษานบุตร มากที่สุด เฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 2,324 บาท รองลงมาคือค่าใช้จ่ายสำหรับอาหารและเครื่องดื่มน้ำที่เฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 2,205 บาท

จากการศึกษาพบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ส่วนมากจะมีภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบตั้งแต่ 1 คนขึ้นไปถึง 262 คน (จากตารางที่ 4.9) ไม่ว่าจะเป็นบิดา มารดา บุตร อาจารย์ไปถึงญาติ ซึ่งในแต่ละเดือนผู้ที่ถูกสัมภาษณ์จะต้องมีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ที่ค่อนข้างจะสูง การอุปการะเลี้ยงดูนั้นรวมไปถึงค่าศึกษาเล่าเรียนบุตร ค่ารักษาพยาบาลบิดา มารดา ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูง

อาหารถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของทุกคน การทำงานเพื่อได้รับค่าจ้างทุกวันนี้ ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการการมีสุขภาพที่ดีและแข็งแรง อันจะได้มาจากการรับประทานอาหารที่ดีนั่นเอง ดังนั้นจากการศึกษาพบว่า ค่าใช้จ่ายในส่วนนี้จึงมีค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงที่สุด สำหรับที่อยู่อาศัยนั้น ก็เป็นปัจจัยสำคัญไม่น้อยไปกว่าอาหารเช่นกัน ซึ่งทั้งสองนี้เป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์เรา แต่ลักษณะการใช้จ่ายจะแตกต่างกันไปโดยที่การใช้จ่ายในส่วนที่อยู่อาศัยจะเป็นการชำระเพียง 1 ครั้งใน 1 เดือนแต่จะเป็นจำนวนที่ค่อนข้างสูง ในขณะที่การใช้จ่ายในส่วนค่าอาหารและเครื่องดื่มน้ำในแต่ละครั้งค่าใช้จ่ายจะไม่สูงแต่จำเป็นต้องใช้จ่ายทุกวัน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าค่าใช้จ่ายทั้ง 2 ส่วนนี้ค่อนข้างที่จะสูงเมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายอื่นๆ

ค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานซึ่งประกอบด้วยค่าใช้จ่าย ยานพาหนะและค่าน้ำมัน เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ในครัวเรือน เสื้อผ้าตามแฟชั่นและเครื่องแต่งตัว เครื่องสำอาง ค่าโทรศัพท์และบัตรเครดิตเงิน บันทึกลับันทนาการและท่องเที่ยว ยาสูบและแอลกอฮอล์ เสี่ยงโชคและทำบุญ และอื่นๆ เฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 4,312 บาท โดยค่าใช้จ่ายสำหรับ ยานพาหนะ/ค่าน้ำมัน มากที่สุดเฉลี่ยต่อเดือน เป็นจำนวน 1,829 บาท รองลงมาคือค่าใช้จ่ายสำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ในครัวเรือนเป็นจำนวน 524 บาท และค่าใช้จ่ายสำหรับ ค่าเครื่องสำอางน้อยที่สุดเฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 302 บาท

นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะนั้นก็ค่อนข้างที่จะสูงด้วยเช่นกัน บางคนจะมีค่าใช้จ่ายในส่วนการผ่อนชำระ ถ้าเป็นรถยนต์นั้นจะมีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ที่ค่อนข้างสูงเช่นเดียวกับที่อยู่อาศัย และต้องใช้เวลาที่นานหลายปีกว่าจะผ่อนชำระหมด นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานอื่นๆ จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละคน

จะเห็นว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์มีค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ มากกว่า ค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานโดยเฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 2,118 บาท

เมื่อทำการศึกษาระหว่างรายรับโดยเฉลี่ยรวมทั้งหมด (รายรับประจำ รายรับจากการทำงานล่วงเวลา (OT) และ รายรับจากการประกอบอาชีพเสริม) ซึ่งโดยเฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 8,828 บาท กับค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนทั้งค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน และ ค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ โดยเฉลี่ยต่อเดือนเป็นจำนวน 10,552 บาทจะพบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์มีค่าใช้จ่ายมากกว่ารายรับรวมของตนเองถึง 1,724 บาทโดยเฉลี่ย

ตารางที่ 4.18 แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ ที่มีเงินออม และค่าเฉลี่ยของเงินออม

เงินออม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ผู้ที่มีเงินออม	0	0.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากตารางที่ 4.18 จากผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คน พบว่าในเดือนหนึ่งๆ ไม่มีผู้ใดเลยที่มีเงินออม ซึ่งจากการศึกษาในส่วนของรายรับรวมโดยเฉลี่ย กับ ค่าใช้จ่ายทั้งที่ค่าใช้จ่ายสำหรับปัจจัยพื้นฐานและค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน จะเห็นได้ว่า พนักงานฝ่ายผลิตจะมีค่าใช้จ่ายมากกว่ารายรับ นั่นย่อมแสดงให้เห็นว่า จะไม่มีผู้ใดที่มีเงินออมต่อเดือน

4.3 ข้อมูลด้านพฤติกรรมการใช้จ่าย รูปแบบการใช้จ่าย และสถานะทางการเงิน

ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายโดยจำแนกตามประเภทของสินค้าและบริการ โดยแบ่งตามระดับความบ่อยครั้งในการใช้ซื้อสินค้าหรือใช้บริการแบ่งเป็น 3 ระดับคือ ไม่เคย บางครั้ง และบ่อยครั้งหรือเป็นประจำ โดยลักษณะคำถามในแบบสอบถามเป็นคำถามในการวัดสเกลพฤติกรรมหรือ Likert Scale โครงสร้างแบบสอบถามมีค่าคะแนนจากความบ่อยครั้งในการใช้บริการหรือซื้อสินค้านั้นๆ

รูปแบบการใช้จ่ายโดย จำแนกตามช่องทางในการชำระสินค้าและบริการแต่ละประเภทโดยมีช่องทางทั้งหมด 5 ช่องทางคือ เงินสด บัตรกดเงินสด บัตรเครดิต เงินกู้ (ในระบบและนอกระบบ) และอื่นๆ ในส่วนสถานะทางการเงินของผู้ที่มีภาระหนี้สินทั้งในระบบและนอกระบบ ผู้ที่มีบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ และจำนวนบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ ที่ผู้ถูกสัมภาษณ์มีอยู่ ได้ผลการสำรวจและการคำนวณดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.19 แสดงจำนวน ร้อยละ และค่าเฉลี่ย เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายประเภทอาหารและเครื่องดื่ม

ประเภทของสินค้า	รายละเอียด	ความบ่อยครั้งในการใช้จ่าย			คะแนนเฉลี่ย	ลำดับที่	แปรผล
		บ่อยครั้ง (3)	บางครั้ง (2)	ไม่เคย (1)			
อาหารและเครื่องดื่ม	-ปกติแล้วท่านจะคำนึงถึงคุณภาพของอาหารหรือเครื่องดื่มที่รับประทานแม้ว่าราคาจะสูงก็ตาม	303 (303x3)	86 (86x2)	11 (11x1)	2.73	1	บ่อยครั้ง
	- ท่านมักจะดื่มเครื่องดื่มประเภท ชา กาแฟ นม น้ำผลไม้ หรือน้ำอัดลม	293 (293x3)	95 (95x2)	12 (12x1)	2.70	2	บ่อยครั้ง
	- ท่านไปรับประทานอาหารตามร้านอาหาร หรือศูนย์อาหารตามห้างสรรพสินค้า ซูเปอร์เซ็นเตอร์ (โลตัส, บิ๊กซี)	167 (167x3)	205 (205x2)	28 (28x1)	2.35	4	บางครั้ง
	-ท่านจะต้องซื้ออาหารแห้งหรือเครื่องดื่มมากักตุนไว้เสมอ	298 (298x3)	45 (45x2)	57 (57x1)	2.60	3	บ่อยครั้ง
คะแนนเฉลี่ยรวม					2.60		บ่อยครั้ง

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.19 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 มีค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมในการเลือกซื้ออาหารและเครื่องดื่มเท่ากับ 2.60 นั้นหมายความว่าระดับความบ่อยครั้งในการเลือกซื้ออาหารและเครื่องดื่มของพนักงานอยู่ในระดับบ่อยครั้งหรือเป็นประจำที่จะเลือกซื้อสินค้าหรือใช้บริการ โดยเฉลี่ยแล้วจะเลือกซื้ออาหารและเครื่องดื่มจะคำนึงถึงคุณภาพเป็นหลักแม้ว่าราคาจะสูงก็ตาม

การที่พฤติกรรมในการเลือกซื้ออาหารและเครื่องดื่มมีค่าค่อนข้างสูง อาจเนื่องมาจากการบริโภคอาหารและเครื่องดื่มนั้นเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างมากในการดำรงชีวิตประจำวัน ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการอาหารที่มีคุณภาพ เพื่อนำมาบำรุงสุขภาพร่างกายใช้ชีวิตเพื่อความดำรงอยู่ได้ และมีความแข็งแรง ปราศจากโรคร้ายมาเบียดเบียน ดังนั้นการที่จะเลือกซื้ออาหารและเครื่องดื่มนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงถึงคุณภาพเป็นหลัก

ตารางที่ 4.20 แสดงจำนวน ร้อยละ และค่าเฉลี่ย เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายประเภทยาสูบและแอลกอฮอล์

ประเภทของสินค้า	รายละเอียด	ความบ่อยครั้งในการใช้จ่าย			คะแนนเฉลี่ย	ลำดับที่	แปรผล
		ต่อเดือน					
		บ่อยครั้ง (3)	บางครั้ง (2)	ไม่เคย (1)			
ยาสูบและแอลกอฮอล์	- บุหรี่ที่ท่านสูบบ้างจะซื้อหอดีและราคาแพง	79 (79x3)	153 (153x2)	168 (168x1)	1.78	2	บางครั้ง
	- ท่านมักจะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีราคาแพง	67 (67x3)	173 (173x2)	160 (160x1)	1.77	4	บางครั้ง
	- ท่านมักจะทดลองบุหรี่ยี่ห้อหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชนิดใหม่ๆ ตามสมัยนิยม	77 (77x3)	156 (156x2)	167 (167x1)	1.78	2	บางครั้ง
	- เมื่อมีการพบปะสังสรรค์ท่านมักจะสั่งเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มาดื่มเสมอ	92 (92x3)	158 (158x2)	150 (150x1)	1.86	1	บางครั้ง
คะแนนเฉลี่ยรวม					1.79		บางครั้ง

ที่มา : จากการสำรวจ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.20 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 มีค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมในการเลือกซื้อยาสูบและแอลกอฮอล์เท่ากับ 1.79 นั้นหมายความว่าระดับความบ่อยครั้งในการเลือกซื้อยาสูบและแอลกอฮอล์ของพนักงานอยู่ในระดับบางครั้งที่จะเลือกซื้อสินค้าหรือใช้บริการ โดยเฉลี่ย

แล้วจะเลือกซื้อยาสูบและแอลกอฮอล์บ้างครั้งที่มีการพบปะสังสรรค์หรือ เวลาที่จะเลือกซื้อจะไม่ค่อยคำนึงถึงคุณภาพเป็นหลัก แต่อาจจะคำนึงถึงเรื่องราคามากกว่าว่าไม่ให้ราคาสูงมากนักและเพียงพอกับรายได้ที่ตนเองได้รับเป็นหลัก

การที่พฤติกรรมในการเลือกซื้อยาสูบและแอลกอฮอล์มีค่าที่ไม่ค่อยสูงนัก อาจเนื่องมาจากยาสูบและแอลกอฮอล์ เป็นเพียงปัจจัยพุ่มเพื่อสำหรับการดำรงชีวิตเท่านั้น ไม่ได้เป็นปัจจัยพื้นฐานหลักในการดำรงชีวิตของคนคนหนึ่ง อาจจะมีการเลือกซื้อบ้างบางครั้งที่มีการพบปะสังสรรค์กับเพื่อนฝูงเท่านั้น อีกทั้งผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจึงมีการบริโภคสินค้าประเภทนี้เป็นส่วนน้อย

ตารางที่ 4.21 แสดงจำนวน ร้อยละ และค่าเฉลี่ย เกี่ยวกับพฤติกรรมค่าใช้จ่ายประเภทเสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม

ประเภทของสินค้า	รายละเอียด	ความบ่อยครั้งในการใช้จ่าย			คะแนนเฉลี่ย	ลำดับที่	แปรผล
		บ่อยครั้ง (3)	บางครั้ง (2)	ไม่เคย (1)			
เสื้อผ้า/ เครื่องนุ่งห่ม	-ท่านมักจะซื้อเสื้อผ้าที่ถูกใจแม้ว่า ราคาจะสูงก็ตาม	200 (200x3)	190 (190x2)	10 (10x1)	2.48	1	บางครั้ง
	- ท่านเลือกซื้อสินค้า แบรินด์เนมตาม ห้างสรรพสินค้า ซูเปอร์เซ็นเตอร์	137 (137x3)	128 (128x2)	135 (135x1)	2.01	3	บางครั้ง
	-ท่านมักจะซื้อเสื้อผ้า /เครื่องประดับ/ กระเป๋า ตามแฟชั่นหรือตามสมัยเสมอ	154 (154x3)	106 (106x2)	140 (140x1)	2.04	2	บางครั้ง
	-ท่านมักจะมีของใช้ เช่น นาฬิกา กระเป๋า หลายชิ้น	113 (113x3)	153 (153x2)	134 (134x1)	1.95	4	บางครั้ง
คะแนนเฉลี่ยรวม					2.12		บางครั้ง

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.21 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 มีค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมในการเลือกซื้อเสื้อผ้า/เครื่องนุ่งห่มเท่ากับ 2.12 นั้นหมายความว่าระดับความบ่อยครั้งในการเลือกซื้อเสื้อผ้า/เครื่องนุ่งห่มของพนักงานอยู่ในระดับบางครั้งที่จะเลือกซื้อสินค้าหรือใช้บริการโดยเฉลี่ยแล้วจะเลือกโดยไม่ค่อยที่จะคำนึงถึงแบรนด์เนม หรือไม่ค่อยที่จะเลือกซื้อในราคาที่สูงจนเกินไป

การที่พฤติกรรมในการเลือกซื้อเสื้อผ้า/เครื่องนุ่งห่มมีค่าที่ไม่ค่อยสูงนัก อาจเนื่องมาจาก ลักษณะและความคงทนในการใช้งานของเสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่มมักจะใช้งานได้ยาวนานกว่าจะมีการซื้อใหม่ และ จากการศึกษาพนักงานไม่ค่อยยึดติดกับสินค้าแบรนด์เนม อาจเนื่องมาจาก ภายในจังหวัดลำพูนไม่ค่อยมีห้างสรรพสินค้า หรือซูเปอร์มาเก็ตขนาดใหญ่ จะมีเพียงแต่ห้าง Big C Makro หรือห้างแจ่มฟ้า เท่านั้นทำให้การเลือกซื้อเสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่มจะจำกัดอยู่ในเฉพาะ บางส่วนเท่านั้น เช่น ตามตลาดนัดทั่วไป

ตารางที่ 4.22 แสดงจำนวน ร้อยละ และค่าเฉลี่ย เกี่ยวกับพฤติกรรมค่าใช้จ่ายประเภทเครื่องสำอาง

ประเภทของสินค้า	รายละเอียด	ความบ่อยครั้งในการใช้จ่าย			คะแนนเฉลี่ย	ลำดับที่	แปรผล
		ต่อเดือน					
		บ่อยครั้ง (3)	บางครั้ง (2)	ไม่เคย (1)			
เครื่องสำอาง	- ท่านเลือกซื้อสินค้าตาม ห้างสรรพสินค้า, ซูเปอร์เซ็นเตอร์ ขนาดใหญ่หรือตามแหล่งสถานเสริม ความงาม	87 (87x3)	209 (209x2)	104 (104x1)	1.96	2	บางครั้ง
	-ท่านเลือกซื้อสินค้าจากพนักงานขาย ตรง (แอมเวย์ กิฟฟารีน เป็นต้น)	97 (97x3)	186 (186x2)	117 (117x1)	1.95	4	บางครั้ง
	-ท่านจะซื้อเครื่องสำอางใหม่ๆตาม สมัยนิยม	110 (110x3)	162 (162x2)	128 (128x1)	1.96	2	บางครั้ง
	- ท่านมักจะซื้อเครื่องสำอางชนิด เดียวกันแต่มีหลายๆ ชั้น	112 (112x3)	165 (165x2)	123 (123x1)	1.97	1	บางครั้ง
คะแนนเฉลี่ยรวม					1.96		บางครั้ง

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.22 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 มีค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมในการเลือกซื้อ เครื่องสำอางเท่ากับ 1.96 นั้นหมายความว่าระดับความบ่อยครั้งในการเลือกซื้อเครื่องสำอางของพนักงานอยู่ในระดับบางครั้งที่จะเลือกซื้อสินค้าหรือใช้บริการ โดยเฉลี่ยแล้วจะเลือกโดยไม่ค่อยที่จะคำนึงถึงแบรนด์เนม และจะเลือกซื้อ โดยคำนึง ว่าราคาจะต้องสมเหตุสมผล ไม่แพงจนเกินกำลังที่ตนเองจะสามารถซื้อได้

การที่พฤติกรรมในการเลือกเครื่องสำอางมีค่าที่ไม่ค่อยสูงนัก สาเหตุหลักจะมีเหตุผลที่คล้ายกับการเลือกซื้อเสื้อผ้า/เครื่องนุ่งห่ม ที่ว่าภายในจังหวัดลำพูนไม่ค่อยมีห้างสรรพสินค้า หรือซูเปอร์

มาแต่ขนาดใหญ่ ที่จะสามารถเลือกซื้อเครื่องสำอางราคาแพง จะมีเพียงแต่ห้าง Big C หรือ ดังนั้น พนักงานจึงซื้อสินค้าจากสินค้าขายตรงที่ราคาไม่ต่ำสูงนัก เช่น Giffarine หรือ Mistine เท่านั้น อีกประการหนึ่ง การที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมพนักงานมักจะไม่ค่อยที่จะแต่งหน้ามากนัก เนื่องจากสภาวะการทำงานที่ไม่ต้องพบปะผู้คน หรือเป็นกฎของทางบริษัทที่ไม่ให้มีการแต่งหน้า ขณะปฏิบัติงาน เพื่อป้องกันปัญหาฝุ่นจากแป้งที่อาจจะไปกระทบต่อคุณภาพผลิตภัณฑ์ได้

ตารางที่ 4.23 แสดงจำนวน ร้อยละ และค่าเฉลี่ย เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายประเภทยานพาหนะ

ประเภทของสินค้า	รายละเอียด	ความบ่อยครั้งในการใช้จ่ายต่อเดือน			คะแนนเฉลี่ย	ลำดับที่	แปรผล
		บ่อยครั้ง (3)	บางครั้ง (2)	ไม่เคย (1)			
ยานพาหนะ	-ท่านคิดว่าการมียานพาหนะหลายคันจะทำให้ท่านได้รับการยอมรับจากสังคม	92 (92x3)	191 (191x2)	117 (117x1)	1.94	1	บางครั้ง
	-ท่านชอบที่จะตกแต่ง หรือเพิ่มส่วนประกอบที่ทันสมัยให้กับยานพาหนะของท่าน	82 (82x3)	190 (190x2)	128 (128x1)	1.89	2	บางครั้ง
	-ท่านมักจะเปลี่ยนยานพาหนะตามรูปลักษณะ ตามสมัยนิยม	69 (69x3)	186 (186x2)	145 (145x1)	1.81	3	บางครั้ง
	-ท่านจะเปลี่ยนยานพาหนะบ่อยครั้งตามสื่อหรือคนรอบข้าง	68 (68x3)	183 (183x2)	149 (149x1)	1.80	4	บางครั้ง
คะแนนเฉลี่ยรวม					1.86		บางครั้ง

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.23 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 มีค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลือกซื้อ ยานพาหนะเท่ากับ 1.86 นั่นหมายความว่าระดับความบ่อยครั้งในการเลือกซื้อยานพาหนะของพนักงานอยู่ในระดับบางครั้ง เนื่องจาก ยานพาหนะ เป็นสินค้าประเภทที่คงทน สามารถใช้งานได้ยาวนานและค่อนข้างจะถาวร สำหรับบางคนการเลือกซื้อยานพาหนะ จะซื้อแค่เพียง 1 ครั้งเท่านั้น

จากการศึกษาจะพบว่า กระแสสังคมสำหรับความคิดที่ว่า การถือครองยานพาหนะที่มีหลายคันนั้นจะเป็นที่ยอมรับของสังคมจะไม่ค่อยมีผลต่อพนักงานระดับปฏิบัติการมากนัก การมี

ยานพาหนะจะมีไว้เพื่อความจำเป็นต่อการใช้งานเท่านั้น อีกทั้งการที่มียานพาหนะครอบครองหลายคันย่อมส่งผลให้มีค่าบำรุงรักษาเพิ่มขึ้นอีกด้วย

ตารางที่ 4.24 แสดงจำนวน ร้อยละ และค่าเฉลี่ย เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายประเภทอุปกรณ์/เครื่องใช้ไฟฟ้า

ประเภทของสินค้า	รายละเอียด	ความบ่อยครั้งในการใช้จ่าย			คะแนนเฉลี่ย	ลำดับที่	แปรผล
		บ่อยครั้ง (3)	บางครั้ง (2)	ไม่เคย (1)			
อุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า	-ท่านมักจะซื้ออุปกรณ์/เครื่องใช้ไฟฟ้าที่มีคุณภาพดี และมียี่ห้อแม้ว่าจะราคาสูงก็ตาม	107 (107x3)	216 (216x2)	77 (77x1)	2.08	1	บางครั้ง
	- เมื่อมีผู้มาเสนอขายสินค้าหรือให้ผ่อนชำระอุปกรณ์อำนวยความสะดวกท่านมักจะซื้อ	128 (128x3)	169 (169x2)	103 (103x1)	2.06	2	บางครั้ง
	- ท่านพิจารณาเลือกซื้อ อุปกรณ์อำนวยความสะดวกตามสมัยนิยม	106 (106x3)	195 (195x2)	99 (99x1)	2.02	3	บางครั้ง
	- ปกติในแต่ละเดือนท่านจะต้องเลือกซื้ออุปกรณ์อำนวยความสะดวกแม้จะไม่จำเป็นต่อการใช้งานก็ตาม	111 (111x3)	180 (180x2)	109 (109x1)	2.01	4	บางครั้ง
คะแนนเฉลี่ยรวม					2.04		บางครั้ง

ที่มา : จากการสำรวจ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.24 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 มีค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมการเลือกซื้อ อุปกรณ์และเครื่องใช้ไฟฟ้าเท่ากับ 2.04 นั้นหมายความว่าระดับความบ่อยครั้งในการเลือกซื้อยานพาหนะของพนักงานอยู่ในระดับบางครั้ง เนื่องจาก เช่นเดียวกับยานพาหนะ ซึ่งเป็นสินค้าประเภทที่คงทน สามารถใช้งานได้อย่างยาวนานและค่อนข้างจะถาวร ดังนั้นสำหรับพนักงานจะไม่ค่อยที่จะเปลี่ยนอุปกรณ์และเครื่องใช้ไฟฟ้าบ่อยครั้งมากนัก

อุปกรณ์และเครื่องใช้ไฟฟ้าถือเป็นสินค้าที่มีอายุการใช้งานที่ยาวนานในระดับหนึ่งการซื้ออุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าชนิดหนึ่งนั้น จะคงทนตลอดอายุการใช้งานและไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการซื้ออุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า ชนิดเดียวกันไว้คราวละหลายๆชิ้นซึ่งจะส่งผลต่อการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือย

ดังนั้น จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าการเลือกซื้ออุปกรณ์และเครื่องใช้ไฟฟ้าจะอยู่ในระดับบางครั้งเท่านั้น

ตารางที่ 4.25 แสดงจำนวน ร้อยละ และค่าเฉลี่ย เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายค่าโทรศัพท์

ประเภทของสินค้า	รายละเอียด	ความบ่อยครั้งในการใช้จ่าย			คะแนนเฉลี่ย	ลำดับที่	แปรผล
		ต่อเดือน					
		บ่อยครั้ง (3)	บางครั้ง (2)	ไม่เคย (1)			
ค่าโทรศัพท์	- ท่านจะพิจารณาความครอบคลุมของเครือข่ายมากกว่าราคา	130 (130x3)	178 (178x2)	92 (92x1)	2.10	1	บางครั้ง
	- ท่านมักจะใช้บริการเสริมเช่น เล่น GPRS หรือโหลดเพลงจากโทรศัพท์มือถือ	119 (119x3)	193 (193x2)	88 (88x1)	2.08	3	บางครั้ง
	- ท่านมักจะเปลี่ยนผู้ให้บริการโทรศัพท์มือถือตามลักษณะการใช้งาน	126 (126x3)	182 (182x2)	92 (92x1)	2.09	2	บางครั้ง
	- ท่านใช้บริการโทรศัพท์มือถือจากผู้ให้บริการมากกว่า 1 ราย	102 (102x3)	213 (213x2)	85 (85x1)	2.04	4	บางครั้ง
คะแนนเฉลี่ยรวม					2.08		บางครั้ง

ที่มา : จากการสำรวจ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.25 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 มีค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์เท่ากับ 2.08 นั้นหมายความว่าระดับความบ่อยครั้งในการใช้โทรศัพท์ของพนักงานอยู่ในระดับบางครั้ง นั่นคือการใช้โทรศัพท์ในการสื่อสารรวมไปถึงการส่งข้อความการใช้งานบริการเสริมอื่นๆของพนักงานไม่บ่อยมากนัก รวมไปถึงการพิจารณาเลือกใช้เครือข่ายทางโทรศัพท์จะพิจารณาในด้านราคาให้เหมาะสมกับลักษณะการใช้งานของตนเองมากที่สุดเช่นกัน

การใช้โทรศัพท์มือถือในปัจจุบันนี้ ยอมรับว่ามีความสำคัญในชีวิตประจำวันมากที่จะต้องมีการติดต่อสื่อสารกับบุคคลทั่วไป สำหรับพนักงานในนิคมอุตสาหกรรมก็เช่นกัน ย่อมต้องมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการสื่อสารเกิดขึ้น แต่ค่าใช้จ่ายจะมีอยู่ในระดับหนึ่งเท่านั้น อาจเนื่องมาจากการใช้ชีวิตที่ต้องทำงานตลอดเวลา อีกทั้งมีการจำกัดการใช้โทรศัพท์มือถือของพนักงานที่ต้องทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมดังกล่าว ทำให้พฤติกรรมการใช้จ่ายในส่วนนี้อยู่ในระดับบางครั้งเท่านั้น

ตารางที่ 4.26 แสดงจำนวน ร้อยละ และค่าเฉลี่ย เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้บริการเกี่ยวกับบันเทิง และสันทนาการ

ประเภทของสินค้า	รายละเอียด	ความบ่อยครั้งในการใช้จ่าย			คะแนนเฉลี่ย	ลำดับที่	แปรผล
		ต่อเดือน					
		บ่อยครั้ง (3)	บางครั้ง (2)	ไม่เคย (1)			
บันเทิงและ สันทนาการ	- ท่านชอบร้องคาราโอเกะ และเที่ยว สถานเริงรมย์ในคอนกลางคืน	94 (94x3)	224 (224x2)	82 (82x1)	2.03	3	บางครั้ง
	- ท่านชอบท่องเที่ยวตามสถานที่ ท่องเที่ยวต่างๆตามธรรมชาติ	126 (126x3)	210 (210x2)	64 (64x1)	2.16	1	บางครั้ง
	- ท่านชอบซื้อ/เช่า CD VCD DVD และ/หรือ หนังสือ/นิตยสาร	115 (115x3)	208 (208x2)	77 (77x1)	2.10	2	บางครั้ง
	- ท่านชอบดูภาพยนตร์ที่โรง ภาพยนตร์	87 (87x3)	204 (204x2)	109 (109x1)	1.95	4	บางครั้ง
คะแนนเฉลี่ยรวม					2.06		บางครั้ง

ที่มา : จากการสำรวจ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.26 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 มีค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมในการใช้บริการเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการเท่ากับ 2.06 นั้นหมายความว่าระดับความบ่อยครั้งในใช้บริการเกี่ยวกับบันเทิงและสันทนาการของพนักงานอยู่ในระดับบางครั้ง นั่นคือการไปร้องคาราโอเกะ ท่องเที่ยวตามสถานบันเทิง การไปดูภาพยนตร์ รวมไปถึงการเช่าหรือซื้อ CD VCD DVD และ/หรือ หนังสือนิตยสาร จะเป็นบางครั้งเท่านั้น

ผู้ถูกสัมภาษณ์ต้องการผ่อนคลายจากการทำงาน โดยบางคนเลือกที่จะไปท่องเที่ยวตามสถานที่ธรรมชาติ ตามสถานเริงรมย์ การไปร้องเพลงคาราโอเกะ ดูหนังตามโรงภาพยนตร์ หรือแม้แต่การเช่าหรือซื้อ CD VCD DVD และ/หรือ หนังสือนิตยสาร กิจกรรมดังกล่าวล้วนแล้วแต่ต้องมีค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับเป้าหมายหรือสถานที่ที่เลือกใช้บริการ สำหรับพนักงานที่ทำการศึกษา นั้น มีพฤติกรรมค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ที่ระดับบางครั้ง อาจเนื่องมาจาก ภาวะจำเป็นที่ต้องทำงานล่วงเวลาหรือความเหนื่อยล้าจากการทำงาน ทำให้ไม่มีเวลาที่จะไปท่องเที่ยวหรือพักผ่อนมากนักก็อีกทั้งมีข้อจำกัดในเรื่องของค่าใช้จ่ายจึงจำเป็นต้องลดค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ลง

ตารางที่ 4.27 แสดงจำนวน ร้อยละ และค่าเฉลี่ย เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายเกี่ยวกับสินค้าเพื่อการอุปโภค/เบ็ดเตล็ด (สบู่ ยาสีฟัน อื่นๆ)

ประเภทของสินค้า	รายละเอียด	ความบ่อยครั้งในการใช้จ่าย			คะแนนเฉลี่ย	ลำดับที่	แปรผล
		ต่อเดือน					
		บ่อยครั้ง (3)	บางครั้ง (2)	ไม่เคย (1)			
สินค้าเพื่อการอุปโภค/เบ็ดเตล็ด (สบู่ ยาสีฟัน อื่นๆ)	-ในการเลือกซื้อสินค้าท่านจะพิจารณาว่าห้อมากกว่าราคา	111 (111x3)	195 (195x2)	94 (94x1)	2.04	1	บางครั้ง
	- ในสินค้าประเภทเดียวกันท่านมักจะซื้อหลายๆยี่ห้อ	99 (99x3)	201 (201x2)	100 (100x1)	2.00	3	บางครั้ง
	-ท่านจะเลือกซื้อสินค้าชนิดใหม่หรือยี่ห้อใหม่เกือบทุกครั้งเมื่อมีการโฆษณาหรือมีผู้แนะนำ	112 (112x3)	187 (187x2)	101 (101x1)	2.03	2	บางครั้ง
	- ท่านมักจะซื้อของมากกักตุนไว้เสมอแม้ว่าจะยังไม่จำเป็นต้องใช้ก็ตาม	97 (97x3)	188 (188x2)	115 (115x1)	1.96	4	บางครั้ง
คะแนนเฉลี่ยรวม					2.01		บางครั้ง

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.27 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 มีค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายเกี่ยวกับสินค้าเพื่อการอุปโภค/เบ็ดเตล็ด (สบู่ ยาสีฟัน อื่นๆ)เท่ากับ 2.01 นั้นหมายความว่าระดับความบ่อยครั้งในใช้จ่ายเกี่ยวกับสินค้าเพื่อการอุปโภค/เบ็ดเตล็ด (สบู่ ยาสีฟัน อื่นๆ) ของพนักงานอยู่ในระดับบางครั้ง นั่นคือ พนักงานจะเลือกซื้อสินค้าเพื่อการอุปโภคเท่าที่จำเป็นเท่านั้น หรือจะเลือกซื้อโดยพิจารณาจากคุณภาพให้เหมาะสมกับราคาเป็นหลัก และไม่บ่อยที่จะกักตุนสินค้าไว้มากนัก

สินค้าอุปโภคปัจจุบัน นับว่ามีให้ผู้บริโภคเลือกซื้อได้อย่างมากมายหลากหลายชนิดและหลากหลายขนาด การเลือกซื้อจะขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของผู้ซื้อเป็นหลักโดยมีราคาเป็นปัจจัยหลักในการตัดสินใจเลือกซื้อ โดยส่วนมากแล้วการเลือกซื้อของพนักงานจากที่ทำการศึกษาคือเลือกซื้อตามความจำเป็นในการใช้งาน และจะพิจารณาเลือกยี่ห้อที่ดีให้เหมาะสมกับราคามากที่สุดเท่านั้น

ตารางที่ 4.28 แสดงจำนวน ร้อยละ และค่าเฉลี่ย เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเสี่ยงโชค เช่น ซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล เป็นต้น

ประเภทของสินค้า	รายละเอียด	ความบ่อยครั้งในการใช้จ่าย			คะแนนเฉลี่ย	ลำดับที่	แปรผล
		ต่อเดือน					
		บ่อยครั้ง (3)	บางครั้ง (2)	ไม่เคย (1)			
การเสี่ยงโชค เช่น ซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล เป็นต้น	-ท่านมักจะเสี่ยงโชคโดยการเล่นการพนัน	69 (69x3)	147 (147x2)	184 (184x1)	1.71	4	บางครั้ง
	- ท่านชอบเสี่ยงโชคจากการซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล	108 (108x3)	177 (177x2)	115 (115x1)	1.98	3	บางครั้ง
	-เมื่อมีการเสี่ยงโชคท่านมักจะเข้าร่วมเสมอ	146 (146x3)	184 (184x2)	70 (70x1)	2.19	2	บางครั้ง
	-ท่านจะซื้อหวยเสมอเมื่อมีโอกาส	207 (207x3)	142 (142x2)	51 (51x1)	2.39	1	บางครั้ง
คะแนนเฉลี่ยรวม					2.07		บางครั้ง

ที่มา : จากการสำรวจ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.28 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการใช้จ่ายเกี่ยวกับการเสี่ยงโชคเท่ากับ 2.07 นั้นหมายความว่าระดับความบ่อยครั้งในใช้จ่ายเกี่ยวกับการเสี่ยงโชคของพนักงานอยู่ในระดับบางครั้ง นั่นคือ พนักงานจะเลือกซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล เสี่ยงโชคอื่นๆ เป็นบางครั้งที่มีโอกาสเท่านั้น

การเสี่ยงโชคถือว่าเป็นความชอบส่วนบุคคลในลักษณะหนึ่ง ซึ่งสำหรับบางคนอาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำเป็นในการดำรงชีวิตประจำวันก็ได้ แต่โดยส่วนใหญ่แล้วสำหรับพนักงานที่ได้ทำการศึกษา นั้น จะมีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้เป็นบางครั้ง ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางการเงินของตนเองที่จะเอื้ออำนวยเพียงใด

ตารางที่ 4.29 แสดงค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการใช้จ่ายจำแนกตามประเภทของสินค้าและบริการ

ประเภทที่	ประเภทสินค้าและบริการ	ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม ใช้จ่าย	อันดับที่	ระดับความมี อิทธิพล
1	อาหารและเครื่องดื่ม	2.60	1	บ่อยครั้ง
2	ยาสูบและแอลกอฮอล์	1.79	10	บางครั้ง
3	เสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม	2.12	2	บางครั้ง
4	เครื่องสำอาง	1.96	8	บางครั้ง
5	ยานพาหนะ	1.86	9	บางครั้ง
6	อุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า	2.04	6	บางครั้ง
7	ค่าโทรศัพท์	2.08	3	บางครั้ง
8	บันเทิงและสันทนาการ	2.06	5	บางครั้ง
9	สินค้าเพื่อการอุปโภค เช่น สบู่	2.01	7	บางครั้ง
10	การเลี้ยงโชค	2.07	4	บางครั้ง

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.29 พบว่าพฤติกรรมค่าใช้จ่ายของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ จะมีเพียงประเภท อาหารและเครื่องดื่มเพียงประเภทเดียวเท่านั้น ที่มีระดับการเลือกซื้อในระดับที่บ่อยครั้งหรือเป็นประจำในการเลือกซื้ออาหารและเครื่องดื่มที่มีราคา เนื่องมาจาก อาหารและเครื่องดื่มนั้นถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการดำรงชีวิตอยู่ ดังนั้น จำเป็นที่ต้องคำนึงถึงคุณภาพเป็นหลัก แม้ว่าราคาค่อนข้างที่จะสูงก็ตาม การทำงานในทุกวันนี้ทุกคนล้วนแล้วแต่ต้องการให้ได้มาซึ่งอาหารในการดำรงอยู่และจะส่งผลให้ร่างกายมีสุขภาพที่ดีและแข็งแรง พร้อมทั้งจะทำงานในวันต่อไปได้อย่างดี นอกจากการศึกษายังพบว่าบางส่วนต้องซื้ออาหารเสริมหรือวิตามินมาบำรุงร่างกาย และอาหารเสริมดังกล่าวตามที่ตลาดจะมีราคาที่ค่อนข้างที่จะสูง

ส่วนพฤติกรรมค่าใช้จ่ายประเภท เสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม เครื่องสำอาง ยานพาหนะ อุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า ค่าโทรศัพท์ บันเทิงและสันทนาการ สินค้าเพื่อการอุปโภค/เบ็ดเตล็ด (สบู่ ยา สีฟัน อื่นๆ) และการเลี้ยงชื่อนั้น จะมีพฤติกรรมค่าใช้จ่ายเป็นบางครั้งเท่านั้น เนื่องจากมีปัจจัยหลายประการที่ส่งผลต่อพฤติกรรมดังกล่าว กล่าวคือ

- สินค้าบางประเภทจัดอยู่ในสินค้าประเภทถาวร ย่อมส่งผลให้มีอายุการใช้งานที่ค่อนข้างยาวนาน เช่น ยานพาหนะ หรืออุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า
- สินค้าหรือบริการบางประเภท ไม่จำเป็นในการดำรงชีวิตประจำวัน ซึ่งถ้าไม่ได้ซื้อหรือใช้บริการก็สามารถที่จะใช้ชีวิตดำรงอยู่ต่อไปได้ เช่น การบันเทิงและสันทนาการ หรือ การเสี่ยงโชค
- สินค้าหรือบริการบางประเภท ที่มีสถานที่จัดจำหน่ายที่ค่อนข้างจำกัด หรือมีการจัดจำหน่ายที่จำกัดประเภท เช่น เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม หรือเครื่องสำอาง จังหวัดลำพูนมีห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่เพียงไม่กี่ห้างเท่านั้น เช่น Big C หรือ Makro ซึ่งล้วนแล้วแต่จำหน่ายสินค้าเพื่อการอุปโภค จึงไม่ค่อยมีสินค้าประเภทเสื้อผ้าหรือเครื่องสำอางที่มียี่ห้อดัง ก่อให้เกิดการจำกัดในการเลือกซื้อ
- การใช้งานสินค้าหรือบริการบางประเภทถูกจำกัดภายใต้เงื่อนไขในการทำงานในโรงงานที่ตนทำงานอยู่ เช่น การใช้โทรศัพท์ หรือการใช้เครื่องสำอางของบริษัทจะไม่ให้พนักงานฝ่ายผลิต ใช้โทรศัพท์มือถือขณะปฏิบัติงาน หรือห้ามแต่งหน้าในที่ปฏิบัติงานด้วย
- พฤติกรรมสำหรับสินค้าหรือการใช้บริการบางประเภทจะเป็นลักษณะเฉพาะบุคคลเท่านั้น เช่น การเสี่ยงโชค เพราะ บางคนก็ไม่ชอบที่จะเสี่ยงโชค หรือซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล แต่สำหรับบางคนนั้นการเสี่ยงโชคถือเป็นส่วนหนึ่งในการดำรงชีวิตประจำวันก็ว่าได้

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

ตารางที่ 4.30 แสดงจำนวน ร้อยละ เกี่ยวกับรูปแบบการใช้จ่ายจำแนกตามประเภทของสินค้าและบริการ

ประเภทของสินค้า	รูปแบบการใช้จ่าย						รวม
	ไม่ได้ใช้จ่าย (ร้อยละ)	เงินสด (ร้อยละ)	บัตรเครดิต เงินสด (ร้อยละ)	บัตร เครดิต (ร้อยละ)	เงินกู้ใน ระบบและ นอกระบบ (ร้อยละ)	อื่นๆ (ร้อยละ)	
ค่าใช้จ่ายสำหรับ ปัจจัยพื้นฐาน อาหาร/เครื่องดื่ม	0 (0.0)	400 (100.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)
ที่อยู่อาศัย (ค่าเช่า ค่า ผ่อนชำระ)	200 (50.0)	145 (36.2)	0 (0.0)	0 (0.0)	55 (13.8)	0 (0.0)	400 (100.0)
ค่าน้ำ/ค่าไฟ	86 (21.5)	291 (72.8)	23 (5.7)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)
เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม	81 (20.2)	292 (73.0)	4 (1.0)	23 (5.8)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)
ยารักษาโรค	66 (16.5)	218 (54.5)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	116 (29.0)	400 (100.0)
สินค้าอุปโภค/เบ็ดเตล็ด (สบู่ ยาสิฟิโน อื่นๆ)	62 (15.5)	308 (77.0)	4 (1.0)	26 (6.5)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)
ค่าเดินทาง	101 (25.2)	296 (74.0)	3 (0.8)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)
อุปกรณ์บิดา/มารดา/ การศึกษาบุตร	107 (26.7)	290 (72.5)	3 (0.8)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)
ค่าใช้จ่ายที่ นอกเหนือจาก ปัจจัยพื้นฐาน ยานพาหนะ	160 (40.0)	101 (25.2)	2 (0.5)	12 (3.0)	125 (31.3)	0 (0.0)	400 (100.0)
เครื่องใช้ไฟฟ้า/อุปกรณ์ ในครัวเรือน	170 (42.5)	144 (36.0)	11 (2.7)	68 (17.0)	7 (1.8)	0 (0.0)	400 (100.0)
เสื้อผ้าตามแฟชั่น	105 (26.3)	210 (52.5)	13 (3.2)	72 (18.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)
เครื่องสำอาง	90 (22.5)	245 (61.2)	10 (2.5)	55 (13.8)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)

ตารางที่ 4.30 (ต่อ)

ประเภทของสินค้า	รูปแบบการใช้จ่าย						รวม
	ไม่ได้ใช้จ่าย (ร้อยละ)	เงินสด (ร้อยละ)	บัตรเครดิต เงินสด (ร้อยละ)	บัตรเครดิต (ร้อยละ)	เงินกู้ใน ระบบและ นอกระบบ) (ร้อยละ)	อื่นๆ (ร้อยละ)	
ค่าโทรศัพท์	43 (10.8)	302 (75.5)	55 (13.7)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)
บันเทิง, สันทนาการ และท่องเที่ยว	90 (22.5)	273 (68.2)	15 (3.8)	22 (5.5)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)
ยาสูบ/แอลกอฮอล์	174 (43.5)	219 (54.7)	7 (1.8)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)
อื่นๆ (เบียร์ประกันชี วิต ฯลฯ)	383 (95.8)	17 (4.2)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	400 (100.0)

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.30 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์จะใช้จ่ายเงินสดสำหรับค่าอาหารและเครื่องดื่มทั้งหมด 400 คนคิดเป็นร้อยละ 100.0 อาหารและเครื่องดื่มเป็นสิ่งที่เราต้องซื้อเพื่อดำรงชีวิตอยู่เป็นประจำทุกวัน ดังนั้นรูปแบบการใช้จ่ายจะเป็นเงินสดเท่านั้น อีกทั้งร้านค้าหรือร้านอาหารโดยทั่วไปแล้ว ไม่สามารถชำระผ่านช่องทางอื่นๆ เช่น ชำระด้วยบัตรเครดิต เป็นต้น

ค่าใช้จ่ายสำหรับที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ไม่มีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ทั้งหมด จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 แต่ถ้ามีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ก็ชำระเป็นเงินสดจำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 36.2 โดยจะชำระค่าเช่าหอพัก หรืออพาร์ทเมนต์ หรือจะมีการผ่อนชำระที่อยู่อาศัยด้วยเงินสดซึ่งจะมีบางส่วนเท่านั้น อีกส่วนหนึ่งสำหรับบุคคลที่ซื้อบ้านที่จะต้องใช้จ่ายสูงก็จะกู้เงินจากธนาคารหรือสถาบันการเงินเป็น จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8

นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายในด้าน ค่าน้ำค่าไฟ เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค สินค้าอุปโภคบริโภค และค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่แล้วจะชำระค่าสินค้าและบริการดังกล่าวเป็นเงินสด จำนวน 291 คิดเป็นร้อยละ 72.8 จำนวน 292 คิดเป็นร้อยละ 73.0 จำนวน 218 คิดเป็นร้อยละ 54.0 จำนวน 308 คิดเป็นร้อยละ 77.0 และ จำนวน 296 คิดเป็นร้อยละ 74.0 ตามลำดับ จะมีค่าใช้จ่ายสำหรับยารักษาโรคนั้นผู้ที่ถูกสัมภาษณ์จะชำระโดยให้ประกันชีวิตชำระให้ หรือให้ประกันสังคมชำระให้จำนวน 108 คนคิดเป็นร้อยละ 27.0

ส่วนค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน แบ่งออกเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับยานพาหนะ ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ส่วนมากจะไม่มีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้จำนวน 160 คนคิดเป็นร้อยละ 40.0 แต่ถ้ามีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์จะมีการชำระ โดยการกู้ยืมทั้งในระบบและการกู้ยืมนอกระบบ จำนวน 125 คนคิดเป็นร้อยละ 31.3 เช่นเดียวกับที่อยู่อาศัยการผ่อนชำระในแต่ละเดือนจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ ระยะเวลาในการผ่อนชำระ

ส่วนค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ในครัวเรือน ส่วนมากแล้วผู้ที่ถูกสัมภาษณ์จะมีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้จำนวน 170 คนคิดเป็นร้อยละ 42.5 และผู้ที่มีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ก็จะชำระด้วยเงินสดจำนวน 144 คนคิดเป็นร้อยละ 36.0 นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายในส่วนเสื้อผ้าตามแฟชั่น เครื่องสำอาง ค่าโทรศัพท์ บ้านเท็งสันทนากการและท่องเที่ยว ยาสูบ/แอลกอฮอล์ และอุปการะบิดา/มารดา/การศึกษบุตร ส่วนมากแล้วก็จะชำระเป็นเงินสดจำนวน 210 คนคิดเป็นร้อยละ 52.5 จำนวน 245 คนคิดเป็นร้อยละ 61.2 จำนวน 302 คนคิดเป็นร้อยละ 75.5 จำนวน 273 คนคิดเป็นร้อยละ 68.2 จำนวน 219 คนคิดเป็นร้อยละ 54.7 และจำนวน 290 คนคิดเป็นร้อยละ 72.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.31 แสดงจำนวน ร้อยละ ของผู้ที่มีภาระหนี้สินทั้งในระบบและนอกระบบ

ภาระหนี้สินทั้งในและนอกระบบ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มี	213	53.2
มี	187	46.8
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจฯ

จากตารางที่ 4.31 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คนส่วนมากแล้วไม่มีภาระหนี้สินทั้งในและนอกระบบ ทั้งหมดจำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 53.2 และมีภาระหนี้สินทั้งในและนอกระบบ ทั้งหมดจำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8 ตามลำดับ

จากการสัมภาษณ์ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ส่วนมากมีหนี้สินในระบบ จากการที่ต้องผ่อนชำระที่อยู่อาศัยและยานพาหนะในแต่ละเดือนเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงและต้องผ่อนชำระเป็นเวลานาน และจากการสอบถามผู้ที่ถูกสัมภาษณ์จะกู้เงินจาก ธนาคารอาคารสงเคราะห์เพื่อซื้อที่อยู่อาศัย เนื่องจากให้วงเงินกู้ที่สูงและสามารถผ่อนชำระได้ในระยะยาว นอกจากนั้นก็จะเป็นสถาบันการเงินอื่นๆ

ตารางที่ 4.32 แสดงจำนวน ร้อยละ ของผู้ที่มีบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ

บัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มี	269	67.2
มี	131	32.8
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจฯ

จากตารางที่ 4.32 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คนส่วนมากแล้ว ไม่มีบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ ทั้งหมดจำนวน 269 คน คิดเป็นร้อยละ 32.8 และมีบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ ทั้งหมดจำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 32.8 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.33 แสดงจำนวน ร้อยละ ของจำนวนบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ ที่ผู้ถูกสัมภาษณ์มีอยู่

จำนวนบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มี	269	67.2
1 – 2 ใบ	112	28.0
3 – 4 ใบ	19	4.8
5 ใบขึ้นไป	0	0.0
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจฯ

จากตารางที่ 4.33 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมดที่มีบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ คนส่วนมากแล้ว มีจำนวนบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ 1-2 ใบ ทั้งหมด 112 คน คิดเป็นร้อยละ 28.0 มีจำนวนบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ 3 – 4 ใบทั้งหมด 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8 และ ไม่มีผู้ที่มีจำนวนบัตรเครดิตของธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่นๆ ตั้งแต่ 5 ใบขึ้นไป

4.4 ข้อมูลของการแก้ไขปัญหากรณีรายรับไม่เพียงพอกับรายจ่าย และผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต จากเศรษฐกิจในสภาพปัจจุบัน

ข้อมูลของการแก้ไขปัญหากรณีรายรับไม่เพียงพอกับรายจ่าย และผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตจากเศรษฐกิจในสภาพปัจจุบัน โดยเรียงลำดับความสำคัญของผลกระทบจากมากที่สุด ไปน้อยที่สุด ได้ผลการสำรวจและการคำนวณดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.34 แสดงจำนวน ร้อยละ การเรียงลำดับความสำคัญของการแก้ไขปัญหากรณีรายรับไม่เพียงพอกับรายจ่ายโดยวิธีต่างๆ

วิธีการ	ลำดับที่					รวม
	ลำดับที่ 1 (ร้อยละ)	ลำดับที่ 2 (ร้อยละ)	ลำดับที่ 3 (ร้อยละ)	ลำดับที่ 4 (ร้อยละ)	ลำดับที่ 5 (ร้อยละ)	
การทำงานล่วงเวลา (OT)	196 (49.0)	84 (21.0)	29 (7.2)	42 (10.5)	49 (12.3)	400 (100.0)
กู้ยืมเงิน (ในระบบและนอกระบบ)	86 (21.5)	95 (23.8)	85 (21.2)	68 (17.0)	66 (16.5)	400 (100.0)
ใช้บัตรเครดิตเงินสดหรือบัตรเครดิต	25 (6.3)	108 (27.0)	121 (30.2)	80 (20.0)	66 (16.5)	400 (100.0)
ขอเงินจากทางบ้าน	68 (17.0)	56 (14.0)	68 (17.0)	132 (33.0)	76 (19.0)	400 (100.0)
การหารายได้เสริม (เช่น การเป็นสามชิกขายตรง ขายประกัน ฯลฯ)	29 (7.3)	55 (13.7)	96 (24.0)	77 (19.3)	143 (35.7)	400 (100.0)

ที่มา : จากการสำรวจฯ และการคำนวณ

จากตารางที่ 4.34 พบว่าผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ จะแก้ไขปัญหากรณีรายรับไม่เพียงพอกับรายจ่าย โดยวิธีการทำงานล่วงเวลา (OT) มากที่สุด ทั้งหมดจำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 อันดับสองจะแก้ไขปัญหาโดยวิธี กู้ยืมเงิน (ในระบบและนอกระบบ) จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 23.8 อันดับสามจะแก้ไขปัญหาโดยวิธี ใช้บัตรเครดิตเงินสดหรือบัตรเครดิตจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 อันดับสี่จะแก้ไขปัญหาโดยวิธีขอเงินจากทางบ้าน จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0 และ ผู้

ที่ถูกสัมภาษณ์จะแก้ไขปัญหาโดยวิธี การหารายได้เสริม (เช่น การเป็นสามชิกขายตรง ขายประกัน ฯลฯ) เป็นลำดับสุดท้ายจำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8

จากผลการสัมภาษณ์ พบว่าพนักงานในนิคมอุตสาหกรรมเลือกที่จะทำงานล่วงเวลาเป็นอันดับที่ 1 เพื่อเป็นการเพิ่มรายได้ เนื่องจาก ไม่ต้องเดินทางและบางครั้งก็เป็นข้อบังคับของทางบริษัทที่ให้พนักงานต้องทำงานล่วงเวลา

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตารางที่ 4.35 แสดงจำนวน ร้อยละ การเรียงลำดับผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตจากการที่ต้องทำงาน
 ล่วงเวลาโดยเรียงลำดับความสำคัญของผลกระทบจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด

ผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต	ลำดับที่					รวม
	ลำดับที่1 (ร้อยละ)	ลำดับที่2 (ร้อยละ)	ลำดับที่3 (ร้อยละ)	ลำดับที่4 (ร้อยละ)	ลำดับที่5 (ร้อยละ)	
สุขภาพจิต -ภาวะความเครียดจากการขาด สภาพคล่องทางการเงิน -เกิดความเบื่อหน่ายในชีวิต -ถูกหัวหน้างานหรือเพื่อร่วมงาน ดูค่า	163 (40.8)	90 (22.5)	72 (18.0)	50 (12.5)	25 (6.2)	400 (100.0)
สุขภาพกาย -เกิดความเจ็บป่วยจากการทำงาน ที่เพิ่มมากขึ้น -มีเวลาพักผ่อนที่น้อยลง	96 (24.0)	168 (42.0)	88 (22.0)	31 (7.8)	17 (4.2)	400 (100.0)
ความอบอุ่นในครอบครัวลดลง -จากจำนวนชั่วโมงการทำงานที่ สูงขึ้นไม่มีเวลาให้กับครอบครัว -เกิดความเครียดจากที่ทำงานทำ ให้การพบปะสนทนาเต็มไปด้วย ความเครียด	55 (13.8)	66 (16.5)	122 (30.5)	83 (20.7)	74 (18.5)	400 (100.0)
เวลาที่น้อยลงในการทำกิจกรรม อื่นๆ - ออกกำลังกาย - สันทนาการหรือพบปะเพื่อนฝูง น้อยลง - ไม่มีเวลาในการที่จะพัฒนา ตนเอง	33 (8.3)	33 (8.3)	50 (12.5)	154 (38.4)	130 (32.5)	400 (100.0)
ประสิทธิภาพในการทำงานลดลง -เกิดความผิดพลาดในการ ทำงานที่เพิ่มมากขึ้น -ไม่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมี ประสิทธิภาพ	55 (13.8)	42 (10.5)	67 (16.7)	82 (20.5)	154 (38.5)	400 (100.0)

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.35 พบว่าในปัจจุบันจากการที่พนักงานต้องทำงานล่วงเวลาส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตต่อผู้ที่ถูกสัมภาษณ์มากที่สุด โดยทำให้เกิดภาวะความเครียดจากการขาดสภาพคล่องทางการเงินและเกิดความเบื่อหน่ายในชีวิต ทั้งหมดจำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 40.8 ของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คน

อันดับสองพบว่าส่งผลกระทบต่อสุขภาพกายต่อผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ โดยทำให้เกิดความเจ็บป่วยจากการทำงานที่เพิ่มมากขึ้นและมีเวลาพักผ่อนที่น้อยลงทั้งหมดจำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42.0 ของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คน

อันดับสามพบว่าส่งผลกระทบต่อทำให้ความอบอุ่นในครอบครัวลดลงต่อผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ โดยจากจำนวนชั่วโมงการทำงานที่สูงขึ้นไม่มีเวลาให้กับครอบครัวและเกิดความเครียดจากที่ทำงาน ทำให้การพบปะสนทนาเต็มไปด้วยความเครียดทั้งหมดจำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 ของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คน

อันดับสี่พบว่าส่งผลกระทบต่อทำให้มีเวลาที่น้อยลงในการทำกิจกรรมอื่นๆ เช่น ออกกำลังกาย, สันทนาการหรือพบปะเพื่อนฝูงน้อยลง และไม่มีเวลาที่จะพัฒนาตนเอง ทั้งหมดจำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 38.5 ของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คน

และอันดับสุดท้ายพบว่าส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพในการทำงานให้ลดลงเช่น เกิดความผิดพลาดในการทำงานที่เพิ่มมากขึ้นหรือไม่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพจำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 38.5 ของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด 400 คน

4.5 วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปร

ในส่วนนี้จะเป็นการวิเคราะห์โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ 2 ลักษณะ อันได้แก่ การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างรายรับรวมทั้งหมดของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ (รายรับประจำ รายรับจากการทำงานล่วงเวลา และ รายรับจากการประกอบอาชีพเสริม) กับ ค่าใช้จ่ายทั้งหมด อันจะแยกเป็น ค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ และค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากจากปัจจัยพื้นฐานว่ามีความสัมพันธ์ในเชิงบวกหรือเชิงลบ และมีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด และการหาความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ที่มีอิทธิพลต่อการมีหนี้สิน สืบเนื่องไปจนถึงการที่มีภาระหนี้สินจะส่งผลกระทบต่อการทำงานล่วงเวลาหรือต้องหารายได้เสริมอื่นๆ เพื่อเพิ่มรายได้หรือไม่

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปรโดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ 2 ลักษณะ อันได้แก่ การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างรายรับรวมทั้งหมดของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ (รายรับประจำ รายรับจากการทำงานล่วงเวลา และ รายรับจากการประกอบอาชีพเสริม) กับ ค่าใช้จ่ายว่ามีความสัมพันธ์ในเชิงบวกหรือเชิงลบ และมีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใด โดยจะใช้สถิติ Correlation Coefficient ค่าที่ใช้วัดความสัมพันธ์ เรียกว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยจะใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson Product Moment Correlation Coefficient ในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ดังกล่าวซึ่งเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบบเชิงเส้น

และส่วนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคล คือ ลักษณะที่อยู่อาศัย ยานพาหนะ (รถจักรยานยนต์ และ รถยนต์) ประเภทของโรงงานอุตสาหกรรมที่ผู้ถูกสัมภาษณ์ทำงานอยู่ และ ลักษณะการจ้างงานที่ส่งผลต่อการมีภาระหนี้สินและเชื่อมโยงไปถึงการที่ต้องทำงานล่วงเวลาหรือหารายได้เสริมจากการมีภาระหนี้สินดังกล่าว โดยใช้สถิติ ไคสแควร์ (χ^2) ในการวิเคราะห์ การทดสอบนี้เป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะ 2 ลักษณะว่ามีความสัมพันธ์หรือขึ้นต่อกันหรือไม่ การทดสอบในลักษณะนี้อาจเรียกอีกอย่างหนึ่งได้ว่า การทดสอบตารางการณักร (Test for Contingence) มีผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.36 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายรับรวมทั้งหมดของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ กับค่าใช้จ่ายที่เป็นค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ

รายรับรวมทั้งหมด โดยเฉลี่ย (บาท)	ค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ (บาท)	Pearson Correlation Coefficient	Sig.
8,828	6,430	0.403	0.00*

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.36 พบว่าค่า Pearson Correlation Coefficient มีค่าเท่ากับ 0.403 นั้นหมายความว่า รายรับรวมทั้งหมดของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์อันได้แก่ รายรับประจำ รายรับจากการทำงานล่วงเวลา และรายรับจากอาชีพเสริมอื่นๆ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ อันได้แก่ อาหารและเครื่องดื่ม ที่อยู่อาศัย ค่าน้ำและค่าไฟ เสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่ม ค่ารักษาพยาบาลและยารักษาโรค สินค้าอุปโภคและเบ็ดเตล็ด (สบู่ ยาสีฟัน และอื่นๆ) ค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาทำงาน ค่าอุปการะเลี้ยงดูบิดา มารดาและการศึกษาบุตรและอื่นๆ โดยมีค่าความสัมพันธ์คือ 0.403 หมายความว่ารายรับรวมและค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพของพนักงานในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือมีความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ตารางที่ 4.37 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายรับรวมทั้งหมดของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ กับค่าใช้จ่ายที่เป็นค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน

รายรับรวมทั้งหมด โดยเฉลี่ย (บาท)	ค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานโดยเฉลี่ย (บาท)	Pearson Correlation Coefficient	Sig.
8,828	4,312	0.210	0.00*

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.37 พบว่าค่า Pearson Correlation Coefficient มีค่าเท่ากับ 0.210 นั้นหมายความว่า รายรับรวมทั้งหมดของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์อันได้แก่ รายรับประจำ รายรับจากการทำงานล่วงเวลา และรายรับจากอาชีพเสริมอื่นๆ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน อันได้แก่ ยานพาหนะและค่าน้ำมัน เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์ในครัวเรือน เสื้อผ้าตามแฟชั่นและเครื่องแต่งตัว เครื่องสำอาง ค่าโทรศัพท์และบัตรเติมเงิน บันทึกลงสนทนากาและ

ท่องเที่ยว ยาสูบและแอลกอฮอล์ เลี้ยงโชคและทำบุญ และอื่นๆ โดยมีค่าความสัมพันธ์คือ 0.210 หมายความว่าหมายความว่ารายรับรวมและค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานของพนักงานใน นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือมีความสัมพันธ์ที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ตารางที่ 4.38 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรายรับรวมทั้งหมดของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ กับค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือเพื่อยังชีพ และค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน

รายรับรวมทั้งหมด โดยเฉลี่ย (บาท)	ค่าใช้จ่ายโดยรวมทั้งหมดโดยเฉลี่ย (บาท)	Pearson Correlation Coefficient	Sig.
8,828	10,552	0.464	0.00*

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.38 พบว่าค่า Pearson Correlation Coefficient มีค่าเท่ากับ 0.464 นั้น หมายความว่า รายรับรวมทั้งหมดของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์อื่นได้แก่ รายรับประจำ รายรับจากการทำงาน ล่วงเวลา และรายรับจากอาชีพเสริมอื่นๆ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับค่าใช้จ่ายจำเป็นพื้นฐานหรือ เพื่อยังชีพ และค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน โดยมีค่าความสัมพันธ์คือ 0.464 หมายความว่า รายรับรวมและค่าใช้จ่ายโดยรวมของพนักงานในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือมีความสัมพันธ์ที่ เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ตารางที่ 4.39 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของที่อยู่อาศัยของผู้ถูกสัมภาษณ์กับการมีภาระหนี้สิน

หนี้สินในและนอกระบบ	ลักษณะที่อยู่อาศัย					χ^2 - Value	Sig.
	บ้านของตนเอง ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการผ่อนชำระ	บ้านของตนเอง ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการผ่อนชำระ	หอพัก / บ้านเช่า / อพาร์ตเมนต์	พักอาศัยกับพ่อแม่ / ญาติ	รวม		
ไม่มี	56 (14.0%)	24 (6.0%)	75 (18.8%)	58 (14.5%)	213 (53.3%)	10.377	0.016*
มี	56 (14.0%)	36 (9.0%)	65 (16.3%)	30 (7.5%)	187 (46.8%)		
รวม	112 (28.0%)	60 (15.0%)	140 (35.0%)	88 (22.0%)	400 (100%)		

ที่มา : จากการสำรวจ และจากการคำนวณ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมุติฐาน H_0 : ลักษณะที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับหนี้สินในและนอกระบบ

สมมุติฐาน H_1 : ลักษณะที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์กับหนี้สินในและนอกระบบ

จากตารางที่ 4.39 พบว่าค่าสถิติ χ^2 มีค่าคือ 10.377 ซึ่งมีความมากกว่าค่าไคสแควร์ตารางที่มีค่า $\chi^2_{0.05,3} = 7.81$ ดังนั้นจึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 นั่นหมายความว่า ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์มีความสัมพันธ์ต่อการมีภาระหนี้สิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายถึง บุคคลที่มีภาระค่าใช้จ่ายในการผ่อนชำระที่อยู่อาศัยหรือ มีภาระในการเช่าในแต่ละเดือน ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิต จะส่งผลให้เกิดภาวะหนี้สินเกิดขึ้น

เมื่อกล่าวถึงที่อยู่อาศัยนั้น ถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญสำหรับการดำรงชีวิตเลยทีเดียว และถือเป็นสินทรัพย์ที่มีราคาสูงเช่นกัน ในการที่บุคคลคนหนึ่งจะสามารถที่จะมีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเองได้นั้น จะต้องใช้ปัจจัยนั้นก็คือเงินเป็นจำนวนมาก บางคนก็มีเงินเก็บที่สามารถซื้อได้ด้วยเงินสด ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนน้อยคนนัก จากการสัมภาษณ์พบว่า พนักงานที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรมและมีภาระที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการผ่อนชำระมีถึง 60 คนและมีหนี้สินทั้งในระบบและนอกระบบ 36

คน ดังนั้นจากการทดสอบค่าสถิตินี้สามารถยอมรับได้ว่าลักษณะที่อยู่อาศัยของแต่ละบุคคลล้วนแล้วแต่มีผลที่ก่อให้เกิดภาวะหนี้สินขึ้นได้

ตารางที่ 4.40 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างยานพาหนะ(รถจักรยานยนต์)ของผู้ถูกสัมภาษณ์กับการมีภาวะหนี้สิน

ภาวะหนี้สินในและนอก ระบบ	ยานพาหนะ (รถจักรยานยนต์)			χ^2 - Value	Sig.
	ไม่มี	มี	รวม		
ไม่มี	60 (15.0%)	153 (38.3%)	213 (53.3%)	2.860	0.091
มี	39 (9.8%)	148 (37.0%)	187 (46.8%)		
รวม	99 (27.8%)	301 (75.3%)	400 (100%)		

ที่มา : จากการสำรวจฯ และการคำนวณ

สมมติฐาน H_0 : ยานพาหนะ (รถจักรยานยนต์) ไม่มีความสัมพันธ์กับหนี้สินในและนอก
ระบบ

สมมติฐาน H_1 : ยานพาหนะ (รถจักรยานยนต์) มีความสัมพันธ์กับหนี้สินในและนอก
ระบบ

จากตารางที่ 4.40 พบว่าค่าสถิติ χ^2 มีค่าคือ 2.860 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์ตารางที่มีค่า $\chi^2_{0.05,1} = 3.84$ ดังนั้นจึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1 นั้นหมายความว่า ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ที่มีรถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะ ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการมีภาวะหนี้สิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายถึง ผู้ที่มีจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน จะไม่ส่งผลให้เกิดภาวะหนี้สินเกิดขึ้น

สาเหตุประการหนึ่งสำหรับการครอบครองยานพาหนะ ประเภทรถจักรยานยนต์ไม่ส่งผลให้เกิดภาวะหนี้สินนั้น อาจเนื่องมาจาก มีการซื้อเป็นเงินสด หรือมีการผ่อนชำระครบหมดแล้วซึ่งรถจักรยานยนต์นั้น มีระยะเวลาในการผ่อนชำระ โดยใช้เวลานานเท่ากับการผ่อนชำระที่อยู่อาศัย ดังนั้น การมีรถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะจึงไม่ส่งผลให้เกิดภาวะหนี้สินได้

ตารางที่ 4.41 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างยานพาหนะ(รถยนต์)ของผู้ถูกสัมภาษณ์กับการมีภาวะ
หนี้สิน

ภาวะหนี้สินใน และนอกระบบ	ยานพาหนะ (รถยนต์)			χ^2 - Value	Sig.
	ไม่มี	มี	รวม		
ไม่มี	170 (42.5%)	43 (10.8%)	213 (53.3%)	8.649	0.003*
มี	125 (31.3%)	62 (15.5%)	187 (46.8%)		
รวม	295 (73.8%)	105 (26.3%)	400 (100%)		

ที่มา : จากการสำรวจฯ และการคำนวณ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมุติฐาน H_0 : ยานพาหนะ (รถยนต์) ไม่มีความสัมพันธ์กับหนี้สินในและนอกระบบ

สมมุติฐาน H_1 : ยานพาหนะ (รถยนต์) มีความสัมพันธ์กับหนี้สินในและนอกระบบ

จากตารางที่ 4.41 พบว่าค่าสถิติ χ^2 มีค่าคือ 8.649 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์ตารางที่มีค่า $\chi^2_{0.05,1} = 3.84$ ดังนั้นจึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 นั่นหมายความว่า ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ที่มีรถยนต์เป็นยานพาหนะมีความสัมพันธ์ต่อการมีภาวะหนี้สิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายถึง บุคคลที่มีรถยนต์เป็นยานพาหนะซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐาน จะส่งผลให้เกิดภาวะหนี้สินเกิดขึ้น เนื่องจากค่าใช้จ่ายในซื้อ การผ่อนชำระน้ำมัน รวมไปถึงการบำรุงรักษา มีมากพอที่จะส่งผลกระทบต่อให้เกิดภาวะหนี้สิน

การถือครองยานพาหนะ ประเภทรถยนต์นั้นถือเป็นสินทรัพย์ที่มีราคาสูงเช่นเดียวกับที่อยู่อาศัย ยิ่งรถยนต์ใหม่หรือรุ่นที่ทันสมัยมีอุปกรณ์ที่ครบครันย่อมส่งผลให้ราคาสูงยิ่งขึ้นไป จากการศึกษาพบว่า มีพนักงานที่ถือครองรถยนต์ทั้งหมด 105 คนในจำนวนนี้มี 62 คนที่มีภาวะหนี้สินทั้งในและนอกระบบ นั้นย่อมแสดงว่าพนักงานยังคงต้องผ่อนชำระ รถยนต์ซึ่งอาจจะเป็นระยะเวลาสั้นหรือไม่ขึ้นอยู่กับการผ่อนชำระในแต่ละเดือนมากน้อยเพียงใด ดังนั้นการมีรถยนต์เป็นยานพาหนะนั้นย่อมส่งผลให้เกิดภาวะหนี้สินขึ้นได้

ตารางที่ 4.42 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของที่อยู่อาศัยของผู้ถูกสัมภาษณ์กับการมีภาวะ
หนี้สิน

ภาวะหนี้สิน ในและนอก ระบบ	ประเภทของโรงงานอุตสาหกรรม						χ^2 - Value	Sig.
	อุปกรณ์ อิเล็กทรอนิกส์	ชิ้นส่วน/ อุปกรณ์	อาหาร/ เครื่องดื่ม	อัญมณี/ เครื่องประดับ	อื่นๆ	รวม		
ไม่มี	84 (21.0%)	47 (11.8%)	35 (8.8%)	37 (9.3%)	10 (2.5%)	213 (53.3%)	6.006	0.199
มี	76 (19.0%)	36 (9.0%)	24 (6.0%)	47 (11.8%)	4 (1.0%)	187 (46.8%)		
รวม	160 (40.0%)	83 (20.8%)	59 (14.8%)	84 (21.0%)	14 (3.5%)	400 (100%)		

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

สมมุติฐาน H_0 : ประเภทของโรงงานอุตสาหกรรมไม่มีความสัมพันธ์กับหนี้สินในและ
นอกระบบ

สมมุติฐาน H_1 : ประเภทของโรงงานอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์กับหนี้สินในและ
นอกระบบ

จากตารางที่ 4.42 พบว่าค่าสถิติ χ^2 มีค่าคือ 6.006 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าไคสแควร์ตารางที่มี
ค่า $\chi^2_{0.05,4} = 9.49$ ดังนั้นจึงยอมรับ H_0 และปฏิเสธ H_1 นั้นหมายความว่า ประเภทของโรงงาน
อุตสาหกรรมที่ผู้ถูกสัมภาษณ์ทำงานอยู่ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการมีภาวะหนี้สิน อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ 0.05 หมายถึง การที่บุคคลแต่ละบุคคลทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่แตกต่างกันไม่
ส่งผลให้เกิดภาวะหนี้สินเกิดขึ้น

การจ้างงานที่แตกต่างกันของโรงงานอุตสาหกรรมแต่ละประเภทนั้นไม่ก่อให้เกิดภาวะ
หนี้สินแต่อย่างใด อาจเนื่องมาจาก ทางกฎหมายได้กำหนดค่าแรงขั้นต่ำไว้แล้ว และกำหนด จำนวน
ชั่วโมงการทำงานล่วงเวลาไว้ ซึ่งพนักงานแต่ละโรงงานอุตสาหกรรมย่อมได้รับค่าจ้าง(รายรับ
ประจำ) ที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งปัจจัยดังกล่าวจึงไม่ส่งผลให้เกิดภาวะหนี้สินขึ้น

ตารางที่ 4.43 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการจ้างงานกับการมีภาระหนี้สิน

ภาระหนี้สินใน และนอกระบบ	ลักษณะการจ้างงาน				χ^2 - Value	Sig.
	ลูกจ้างประจำ	ลูกจ้างชั่วคราว	พนักงาน รับเหมาค่าแรง	รวม		
ไม่มี	104 (26.0%)	89 (22.3%)	20 (5.0%)	213 (53.3%)	12.261	0.002*
มี	123 (30.8%)	49 (12.3%)	15 (3.8%)	187 (46.8%)		
รวม	227 (56.8%)	138 (34.5%)	35 (8.8%)	400 (100%)		

ที่มา : จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมุติฐาน H_0 : ลักษณะการจ้างงานไม่มีความสัมพันธ์กับหนี้สินในและนอกระบบ

สมมุติฐาน H_1 : ลักษณะการจ้างงานมีความสัมพันธ์กับหนี้สินในและนอกระบบ

จากตารางที่ 4.43 พบว่าค่าสถิติ χ^2 มีค่าคือ 12.261 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์ตารางที่มีค่า $\chi^2_{0.05,2} = 5.99$ ดังนั้นจึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 นั้นหมายความว่า ลักษณะการจ้างงานของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์มีความสัมพันธ์ต่อการมีภาระหนี้สิน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายถึง ลักษณะการจ้างงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่แตกต่างกัน จะส่งผลให้เกิดภาวะหนี้สินเกิดขึ้น

ลักษณะการจ้างงานที่แตกต่างกัน นั้นหมายความว่า พนักงานที่เป็นลูกจ้างประจำย่อมมีความน่าเชื่อถือในการให้สิทธิกู้ยืมเงินมากกว่าพนักงานที่เป็นลูกจ้างชั่วคราวหรือ พนักงานรับเหมาค่าแรง เนื่องจากได้รับค่าจ้างผลประโยชน์หรือรายรับประจำที่สูงกว่าและมีความมั่นคงทางการเงินที่มากกว่า ซึ่งนอกจากจะได้ในส่วนค่าจ้างจะรวมไปถึงค่าเบี้ยขยัน หรือเงินพิเศษอื่นๆ ขึ้นอยู่กับแต่ละบริษัทจะมีสวัสดิการให้ ในส่วนของลูกจ้างชั่วคราว หรือ พนักงานรับเหมาค่าแรงนั้นสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับย่อมน้อยลง ดังนั้นลักษณะที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคลย่อมมีผลต่อการเกิดภาระหนี้สินขึ้น

ตารางที่ 4.44 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการมีภาระหนี้สินของผู้ถูกสัมภาษณ์กับการที่ต้องทำงานล่วงเวลา (OT)

การทำงานล่วงเวลา (OT)	ภาระหนี้สินในและนอกระบบ			χ^2 - Value	Sig.
	ไม่มี	มี	รวม		
ไม่ทำ	144 (36.0%)	28 (7.0%)	172 (43.0%)	112.544	0.000*
ทำ	69 (17.3%)	159 (39.8%)	228 (57.0%)		
รวม	213 (53.3%)	187 (46.8%)	400 (100%)		

ที่มา: จากการสำรวจฯ และจากการคำนวณ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐาน H_0 : การมีภาระหนี้สินในและนอกระบบไม่มีความสัมพันธ์กับการทำงานล่วงเวลา (OT)

สมมติฐาน H_1 : การมีภาระหนี้สินในและนอกระบบมีความสัมพันธ์กับการทำงานล่วงเวลา (OT)

จากตารางที่ 4.44 พบว่าค่าสถิติ χ^2 มีค่าคือ 112.5441 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์ตารางที่มีค่า $\chi^2_{0.05,1} = 3.84$ ดังนั้นจึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 นั่นหมายความว่า ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ที่มีภาระหนี้สินทั้งในและนอกระบบมีความสัมพันธ์ต่อการทำงานล่วงเวลา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายถึง บุคคลที่มีภาระหนี้สินทั้งในและนอกระบบ จะส่งผลให้ต้องทำงานล่วงเวลา เนื่องจากต้องทำงานเพิ่มเพื่อเพิ่มรายได้ที่ต้องนำไปชำระหนี้ในแต่ละเดือน

การมีหนี้สิน คือ การมีภาระผูกพัน กับบุคคลหรือ สถาบันการเงิน ที่ตกลงจะมีการผ่อนชำระเงินบวกกับดอกเบี้ยที่ได้ตกลงกันไว้ โดยกำหนดระยะเวลาในการผ่อนชำระ ดังนั้นการที่บุคคลคนหนึ่งมีภาระหนี้สินจึงจำเป็นที่จะต้องหารายได้เพิ่มเติมเพื่อที่จะนำไปใช้ชำระหนี้สินได้ โดยจะเห็นจากผู้ที่มีภาระหนี้สินทั้งหมด 187 คน จะทำงานล่วงเวลาถึง 159 คนนั้นแสดงให้เห็นแล้วว่าการมีภาระหนี้ส่งผลให้ต้องทำงานล่วงเวลา

ตารางที่ 4.45 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาระหนี้สินของผู้ถูกสัมภาษณ์กับการที่ต่อหารายได้เสริม

การหารายได้เสริม	ภาระหนี้สินในและนอกระบบ			χ^2 - Value	Sig.
	ไม่มี	มี	รวม		
ไม่ทำ	145 (36.3%)	144 (36.0%)	289 (72.3%)	3.961	0.047*
ทำ	68 (17.0%)	43 (10.8%)	111 (27.8%)		
รวม	213 (53.3%)	187 (46.8%)	400 (100%)		

ที่มา : จากการสำรวจฯ และการคำนวณ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐาน H_0 : การมีภาระหนี้สินในและนอกระบบไม่มีความสัมพันธ์กับการหารายได้เสริม

สมมติฐาน H_1 : การมีภาระหนี้สินในและนอกระบบมีความสัมพันธ์กับการหารายได้เสริม

จากตารางที่ 4.45 พบว่าค่าสถิติ χ^2 มีค่าคือ 3.961 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าไคสแควร์ตารางที่มีค่า $\chi^2_{0.05,1} = 3.84$ ดังนั้นจึงปฏิเสธ H_0 และยอมรับ H_1 นั่นหมายความว่า ผู้ที่ถูกสัมภาษณ์ที่มีภาระหนี้สินทั้งในและนอกระบบมีความสัมพันธ์ต่อการหารายได้เสริม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 หมายถึง บุคคลที่มีภาระหนี้สินทั้งในและนอกระบบ จะส่งผลให้ต้องหารายได้เสริม เพื่อเพิ่มรายได้ให้มีเพียงพอกับรายจ่าย ซึ่งรายได้เสริมของผู้ที่ถูกสัมภาษณ์นั้น คือ การขายเครื่องสำอาง ขายประกัน และ รับจ้างขายของหน้าร้านหลังจากเลิกงานประจำแล้ว

จากการศึกษาดังกล่าวการที่แต่ละบุคคลมีภาระหนี้สินนั้นย่อมจะต้องหารายได้เสริมที่นอกเหนือจากรายรับประจำ ไม่ว่าจะเป็น การที่ต้องทำงานล่วงเวลา หรือแม้แต่หารายได้เสริมอื่นๆ คือ การขายเครื่องสำอาง ขายประกัน และ รับจ้างขายของหน้าร้านหลังจากเลิกงานประจำแล้วนั่นเอง เพื่อที่จะให้มีรายได้เพียงพอกับรายจ่ายหรือเพื่อให้สามารถชำระหนี้สินได้